

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΉΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 11

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΔΥΟ ΑΓΧΟΝΑΣ

Εἰς οὐδὲν λοιπὸν ἴσχυσαν αἱ ἀπεγνωσμένοι ἐκκλήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν Ἀνακτοβούλιον. Εἰς οὐδὲν καὶ αἱ φιλόανθρωποι καὶ συνεταὶ ὑποδείξεις εἰλικρινῶν καὶ καλοπροαιρέτων φίλων. Εἰς οὐδὲν καὶ ὁ σπαραγμὸς τῶν Ἑλληνίδων, ἀλλὰ καὶ Ἀγγλίδων μητέρων, πὸν ὡς εὐλαβῆς καὶ συγκινητικωτάτη ἰκεσία ἔφθασαν, ἕως τὸν θρόνον τῆς βασιλείσεως Ἐλισάβετ. Εἰς τὸ κενὸν ἔπεσεν καὶ ἡ φιλόανθρωπος μεσίτευσις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τὸν Ἀγγλον Πριμαῖτον. Ἀσκοπος δὲ καὶ ἀνοφελῆς ματαιοπονία ἀπεδείχθη καὶ ἡ ὑπερπόντος ἀποστολή πρὸς τὸν Ο.Η.Ε. τῶν ἑκατομμυρίων ὑπογραφῶν τῶν Πανελλήνων!

Οἱ κυβερνῶντες σήμερον τὴν Ἀγγλίαν δὲν ἐκάμφθησαν. Καὶ μὲ πρωτόγονον ἀδιαφορίαν, πὸν ἀποδεικνύει τὴν ψυχικὴν στέρωσιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀπαθλίωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατηντήσαμεν, ἔβυσαν τὰ ὄτα των. Καὶ παρέμειναν λίθοι ἀναίσθητοι. Καὶ κωφοὶ ὡς ὁ Ἄδης!

*

Ἄντι τῆς φιλανθρωπίας, ἐπροτίμησαν τὴν ἐπίδειξιν τῆς δυνάμεώς των. Καὶ ἀντι τῆς μεγαλοφυχίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς συγγνώμης, τὴν ἀπανθρωπίαν. Καὶ, μὲ ἀποκρουστικὴν βαρβαρότητα, ἐκρέμασαν τοὺς δύο εὐγενεστάτους βλαστοὺς τῆς Κύπρου μας!

Καὶ διερωτώμεθα. Εἶναι λοιπὸν τόσον «τυφλοὶ τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, καὶ τὰ ὄμματα», ὥστε νὰ μὴ βλέπουν τὴν χαίνουσαν καὶ φρικτὴν ἄβυσσον, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖ ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν, καὶ τὸν τιμωρὸν κύκλον τοῦ αἵματος, ὁ ὁποῖος ἀνοίγεται ἐμπρὸς τοὺς; Τόσον λοιπὸν ἀπεσκληρύνθη, καὶ τόσον παχυδερμικὴ ἀπέβη ἀπὸ τὴν συμφεροντοθηρίαν ἢ εὐαισθησία τους, ὥστε ν' ἀποστρακίζονται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπταβόειον ἀδιαφορίαν τους ὅλοι οἱ λογισμοὶ τοῦ συναισθήματος καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ νὰ μὴν αἰσθάνονται καμμίαν φρικτίαν ἐμπρὸς εἰς τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις, πὸν ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὸ χάος καὶ περιφέρουν τοὺς ἐμπρηστικὸς των δαυλοὺς, διὰ νὰ μεταβάλλουν εἰς καπνὸν καὶ ἐρείπια τὸν πολιτισμὸν μας; Ἄλλοίμονον! Τόσον ἄφθονον εἶναι, ὡς φαίνεται, τὸ γάλα τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ματαιόφρονος ὑλοδοξίας, τὸ ὁποῖον μᾶς προσφέρει ἡ ἐποχὴ μας, ὥστε ὁ Χριστιανισμὸς μας νὰ ἔχη μείνει κενός. Καὶ χωρὶς οὐσίαν καὶ ἔκφρασιν καὶ ἄρωμα. Πλουτίζομεν μὲν καθημερινῶς τὸν νοῦν μας μὲ γνώσεις πολλὰς. Ἀλλὰ φρικτὴ ἀπομένει ἡ ψυχικὴ μας ἔνδεια. Καὶ ἡ περίφημος Πρόδος καταδεικνύεται μῦθος. Καὶ ἐργαστήριον ἐπιστημονικῆς βαρβαρότητος!

*

Σκληρὸς εἶναι αἱ ἀπογοητεύσεις μας. Καὶ ἡ ψυχὴ μας, δεμένη μὲ τὸ παρελθόν, θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται. Καὶ πῶς, ὄχι; Ἔως χθές, εἰς τὸν τόπον μας αὐτόν, τὸν ὁποῖον λούζει μὲ τόσον φῶς ὁ Ἥλιος, τὰ ξανθὰ τέκνα τῆς Ἀγγλίας, ὅπουδῆποτε ἐνεφανίζοντο, περιεβάλλοντο ἀπὸ πάγκοινωνον σεβασμὸν καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην. Ἐνας φωτοστέφανος ἰδανικῆς ἐκτιμῆσεως τοὺς περιέθεε. Καὶ ἐγοητεύετο εἰς τὸ ἀντίκρουμά τους ἡ λαϊκὴ ψυχὴ. Καὶ ἡ θαλασσοκράτειρα γενετείρὰ των ἐπιστεύετο ἀπὸ ὅλους μας, ὡς ἐγγύησις τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Και σήμερα; "Ω! δὲν ὑπάρχει τίποτα ἀπογοητευτικώτερον καὶ τίποτα ἀποκρουστικώτερον δι' ἡμᾶς, ἀπὸ τὸν σκληροτράχηλον ἐπιδεικτισμὸν τοῦ τιτατισμοῦ των, μὲ τὰς στηθείσας ἀγχόνας. "Ω! ἄς τὸ πιστεύσουν οἱ καλοὶ μας φίλοι. Βαρύτατα τραυματισμένα εἶναι τὰ αἰσθήματα τῶν Πανελλήνων. Καὶ ὅλοι οἱ κελαϊδισμοὶ καὶ ὅλα τὰ ἀρώματα τῶν ἀνοιξέων κα' τῶν ἐλπίδων, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπελούζετο ἡ ψυχὴ μας εἰς τὴν θεάν των, μετεβλήθησαν εἰς κακοσμίαν ἀποσυνθέσεως. Κα' εἰς κρωγμὸς κοράκιων! Καὶ δακρῦβρεκτοὶ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ μας. Καὶ μέσα εἰς τὴν νέφωσιν, ποῦ μᾶς ἐτύλιξε, νοσταλγοῦμεν τὴν αἰθρίαν τῶν παλαιῶν καλῶν ἡμερῶν!...

*

Νωπὰ εἶναι ἀκόμα εἰς τοὺς δρόμους μας τὰ πέταλα τῶν ρόδων, μὲ τὰ ὁποῖα, χθὲς ἀκόμα, παραληροῦντες ἀπὸ χαρὰν, ἐρραίναμεν τοὺς ξανθοὺς μας ἐλευθερωτάς! Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν εἰς ἡμᾶς, νὰ μὴ ἐνθυμούμεθα τὸν Βύρωνα, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε διὰ τὴν Ἐλευθερίαν μας; Πῶς νὰ μὴ ἐνθυμούμεθα οἱ δυστυχεῖς τὸν Γλάδστονα; Ἦτο λοιπὸν φενάκη, καὶ δολερὸν πλάνημα, καὶ παιδικὴ μας ἀφέλεια ἢ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν πίστις μας; Καὶ πρέπει λοιπὸν νὰ κρατήσωμεν ὀριστικῶς, ὡς ἰδικόν μας πλέον, τὸν μέγαν βάρδον τῆς Ἐλευθερίας μας, ἀφοῦ ἡ ἀνάμνησις τῆς θυσίας του δὲν ζῆ πλέον εἰς τὰς καρδίας τῶν συμπολιτῶν του; "Ω! πόσον θὰ θλίβεται ἡ εὐγενικὴ του ψυχὴ, διότι δὲν ἀφῆκε καμμίαν κληρονομίαν ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποῦ τὸν συνεκλόμισαν εἰς τοὺς ἀπογόνους του! "Ω! πόσον θὰ ὀδυνᾶται μέσα εἰς τὸν σκοτεινὸν του τάφον καὶ θὰ νοσταλγῇ τὴν φωτόλουστον γῆν μας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν τόσον νέος, τὴν ζωὴν του!

*

Εὐγενικὴ λαὲ τῆς Ἀγγλίας. Μάθετε, ὅτι βαρεῖα, βαρυτάτη εἶναι ἡ κατάθλιψις τῆς ψυχῆς μας διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῆς Κυβερνήσεώς Σας πρὸς τὴν μικρὰν μας, καὶ τόσον ταλαιπωρημένην, Ἑλλάδα μας. Αἱ δύο ἀγχόνας τῆς Λευκωσίας αἰωροῦνται ἐμπρὸς μας, ὅπως ἡ ὀφιοπλόκαμος ἐκείνη κεφαλὴ τῆς Μεδούσης τῆς Μυθολογίας μας. Καὶ εἰς τὸ ἀντίκρουσμά τους παγώνει μέσα εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμά μας. Καὶ περνοῦν, ὡσὰν φαντάσματα, εἰς τὰ ρεῖθρά του ὅλαι αἱ οἰμωγαὶ κα' ὅλοι οἱ θρήνοι τῆς Φυλῆς μας.

Καί, ὅπως κινοῦνται εἰς τοὺς ἀνέμους, μετασχηματίζονται εἰς ἀρπάγας, ποῦ ἀνασποῦν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας τὴν παλαιὰν μας πίστιν πρὸς τὴν χώραν Σας. Καὶ καταξέσχίζουν τὸ λαμπρόχρωμον προσώπειον τῆς Ἐλευθερωτρίας Δυνάμεως, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν κατεστόλιζεν ἡ φαντασία μας.

*

"Ω! μὴ πλανᾶσθε, εὐγενεῖς Ἀγγλοὶ. Δὲν μᾶς ἐγνωρίσατε, φαίνεται, καλῶς. Δὲν πτοοῦν τὸν Ἕλληνα οἱ Θάνατοι. Καὶ οἱ κίνδυνοι, ὅσον μεγαλύτεροι εἶναι, τόσον τὸν ἐξαιροῦν εἰς ὕψη. Καὶ τόσον τὸν πνευματοποιοῦν. Δὲν ἐνθυμεῖσθε; "Όταν, γύρω Σας καὶ γύρω μας, ἐβρουχᾶτο τὸ κακοποιὸν πνεῦμα τῶν Ἀβύσσων, καὶ ἐπτήσεν ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ὁ Κόσμος ἀπεσυντίθητο, ἡ Ἑλληνικὴ μας ψυχὴ — μόνη αὐτὴ — ἐτινάχθη ὀρθία, καὶ ἐστάθη παρὰ τὸ πλευρόν Σας. Καὶ ἔφθασεν ἕως τὰ πλέον ἀπίθανα ὕψη πραγματώσεων. Τὰ ὕψη τῶν ὠραίων πράξεων. Τῶν ἡρωϊκῶν ἀνδραγαδιῶν. Τῶν μεγάλων αὐταπαρνήσεων. Καὶ τῶν Ἑλληνοπρεπεστάτων, μέχρι θανάτου, αὐτοθυσιῶν. Καὶ μᾶς ὑμνοῦσατε τότε. Καὶ μᾶς ὑπισχνεῖσθε τὴν Ἐλευθερίαν μας, τῆς ὁποίας ὁ Ἔρως κατέφλεγε τὴν ψυχὴν μας. Καὶ τὴν ὁποίαν τώρα, τόσον στυγνῶς, μᾶς τὴν ἀρνεῖσθε διὰ τὴν Κύπρον μας!

*

"Ω! ἔχομεν καὶ ἡμεῖς, ὅπως καὶ Σεῖς, τὸν ἐγωῖσμόν μας. Τὸν ἐγωῖσμόν τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς μας περιοπῆς. Καὶ τῆς ἀδόλου καὶ ἀνυστάκτου ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν. Ἐγωῖσμόν, τὸν ὁποῖον, ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας καὶ ἐπέκεινα ἕως τώρα χρόνους, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν δαμάσῃ ἡ ὕλη καὶ ὁ Ζόφος.

Καὶ ἐδῶ, εἰς τὸν περίπτυστον αὐτὸν Μεσογειακὸν χῶρον, καὶ εἰς τὰ μεσόμφαλα αὐτὰ τῆς Γῆς, ὅπου μᾶς ἐτοποθέτησεν ἡ Θεία Πρόνοια, ἀπετελέσαμεν, ὡς λαός, τὴν γονὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ὑφικάμινον τοῦ Κόσμου. Καὶ ἐδῶ ἐτροχῆθησαν οἱ διανοητικοὶ τροχοὶ τῆς

ἀνθρωπότητος. Καὶ εἴμεθα ἡμεῖς σπέρμα καὶ ἐμβόλιον ἠθικῆς καὶ πολιτισμοῦ. Δὲ πᾶσαν ἐποχὴν. Καὶ δι' ὅλους τοὺς αἰῶνας!

*

Καί, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ Θάνατοι δὲν μᾶ πτοοῦν! Φυλλομετρήσατε, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον τὴν Ἱστορίαν μας, καὶ θὰ πεισθῆτε. Εἰς τὴν ἀγῆ: ἀκόμη τῆς ἱστορικῆς μας διαδρομῆς, ἡ Ἰφιγένειά μας προσεφέρθη σφάγιον. Καὶ ὁ Κόδρος ἀτεθυσιάσθη. Καὶ ὅταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐθεμελίωνε τὴν Βυζαντινὴν μας Αὐτοκρατορίαν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ὑπεροχωτέρας καὶ ἰδανικωτέρας θυσίας, μᾶς παρέδωκεν ὡς ἐπιταγὴν τῆς νέας μας Ἱστορίας. Καὶ «ἐν τούτῳ—ἐκτοτε—νικῶμεν». Ὁ δὲ τελευταῖός μας αὐτοκράτωρ, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸν Μιστρᾶν, διὰ νὰ τερματίσῃ, μὲ τὸν ἐκούσον καὶ ἐξαισιον θάνατόν του, τὸν μακροαῖωνα ἐκπολιτιστικὸν βίον τοῦ Βυζαντίου. Καὶ συνεχίζων τὴν παράδοσιν τῶν Θερμοπυλῶν, ἔγινεν ὁ πυρὴν θρύλου. Καὶ τὰ ἀέτια πτερὰ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

*

Καὶ τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ τώρα μὲ τὸν Καραολῆν καὶ τὸν Δημητρίου, τοὺς ὁποίους ἀπηγχοῖσατε. Μὴν πλανᾶσθε. Δὲν τοὺς ἐφρονεύσατε. Δὲν εἶναι νεκροί. Τοὺς μετεσηματίσατε εἰς Μάρτυρας. Καὶ εἰς Ἰδέαν ἀθάνατον. Καὶ θὰ γίνουσι σκιαί, πού θὰ πλανῶνται παντοῦ ἀνὰ τὴν Γῆν μας. Καὶ θὰ συναγείρουσι γύρω τους ἀμετρήτους πιστοὺς τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ φλογεροψύχους Ἐκδικητάς. Καὶ τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης των θὰ μετουσιωθῆ εἰς ἓνα γιγαντιαῖον ὄφιν, πού θὰ περισφίγγῃ παραλυτικῶς τὴν Ἀποικιακὴν Σας οὐτοπίαν.

Μὴν πλανᾶσθε, ἐπειδὴ εἴμεθα ἀδύνατοι, καὶ δὲν ἔχομεν στρατιάς καὶ στόλους κραταιούς, ὅπως οἱ ἰδιοὶ σας. Καὶ ὁ θεῖός μας Αντρωτῆς οὔτε μάχαιραν εἶχεν, οὔτε ξίφος. Καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν τὴν ἐσχάτην στιγμήν, περιδεεῖς ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν Του, καὶ οἱ Μαθηταὶ Του ἀκόμη, ὅπως τώρα ἐγκαταλειπόμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Γῆ θὰ παραδοθῆ κάποτε εἰς τὸ ἀσύντακτον χάος. Ἀλλὰ ὁ θεῖός του Σταυρὸς θὰ φωτίσῃ καὶ θὰ καταλάμπῃ τὰς σκοτεινάς Ἀβύσσους. Καὶ θὰ ὀδηγήσῃ πρὸς Δημιουργίαν νέου Σύμπαντος!...

*

«Μακάριοι οἱ πρᾶεῖς», μᾶς ἐδίδαξε κατὰ τὴν θέλαν Του διάβασιν ἀπὸ τὸν κόσμον μας αὐτόν.

Καὶ τὴν προφῆτην αὐτὴν ἐπεκαλέσθη, χωρὶς δυστυχῶς νὰ εἰσακουσθῆ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Καὶ πλανᾶσθε θεμελιωδῶς, ἂν νομίζετε ὅτι πολιτεύεται. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐξωρίσατε τὸν Μακάριον. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς—μάθετε—οὐδέποτε διεχώρισε τὴν Ἐθνικὴν ἀπὸ τὴν Θρησκευτικὴν του ζωὴν. Καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν του παρουσίαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων οὐδέποτε ἀπουσίασε τὸ Ἱερατεῖόν του!

Καὶ ἐκεῖ ὕψηλὰ εἰς τὰς γλαυκότητας τῶν αἰθέρων τὰς ψυχὰς τοῦ Καραολῆ καὶ τοῦ Δημητρίου θὰ ὑπαντήσῃ ὁ Γρηγόριος ὁ Ε', καὶ ὁ Κυπριανὸς τῆς Κύπρου, ἐπιδεικνύοντες καὶ τὴν ἰδικὴν τους ἀγχόνην. Καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, μὲ τὴν σούβλαν του. Καὶ ὁ Χρυσόστομος Σμύρνης. Καὶ ὑπερτριακόσιοι ἄλλοι πτωχοὶ ἱερεῖς καὶ νεομάρτυρες τῆς ὑπαίθρου μας, πού ἐσφαγιάσθησαν προσφάτως διὰ τὸν Χριστόν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν, πειθαρχοῦντες εἰς τὸ καθῆκον. Καὶ πειθόμενοι εἰς τὰς παρακελεύσεις σας.

*

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ὧ εὐγενεῖς Ἀγγλοὶ, δὲν πολιτεύεται. Εὐχεται μόνον εἰς τὸν Θεόν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος Κόσμου. Καὶ «ὑπὲρ πάσης ψυχῆς θλιβομένης καὶ καταπονουμένης». Καὶ κηρύττει τὴν Πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν. Καὶ—ἐν παντὶ καὶ πάντοτε—τὸ χρέος τῆς θυσίας τοῦ ἐγωῖσμοῦ ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ ἀγαθοῦ. Τοῦτο εἶναι καὶ τὸ δίδαγμα τοῦ Κυρίου μας, ὅστις «ἐπάθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσῃτε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»...

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ*

Μακαριώτατε. Κύριε Πρόεδρε. Κυρίαί και Κύριοι,

Τὸ θέμα τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀναπτύξωμεν ἐνώπιόν Σας εἶναι τὸ νόημα τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν δ' αὐτοῦ ἐθεωρήσαμεν ἀπαραίτητον νὰ προτάξωμεν τὰς ἀκολουθούσας σκέψεις.

Οἱ πολιτισμοὶ τῶν λαῶν εἶναι ἀνθήσεις τοῦ πνεύματός των, εἶναι τὰ σχήματα εἰς τὰ ὅποια ἐκφράζεται ἡ ζωὴ των καὶ λαμβάνει μορφήν ἢ ἱστορίαν των. Εἶναι διάφοροι οἱ τομεῖς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦται ἡ δραστηριότης τοῦ πνεύματος· εἶναι αἱ μορφαὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων, ἡ τέχνη εἰς ὅλας τὰς μορφάς, ἡ πολιτικὴ διοίκησις, ἡ ἐπίδοσις ἐπὶ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἢ ἡ ἐφαρμογὴ των εἰς τὴν ζωὴν ὡς τεχνικός πολιτισμός καὶ ἡ οἰκονομία. Ἡ σύνθεσις ὅλων τῶν δημιουργιῶν ἐπ' αὐτῶν τῶν ἑδαφῶν τῆς δραστηριότητος ἀποτελεῖ τὸν οὕτω λεγόμενον πολιτισμὸν τῶν λαῶν. Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφοροποίησις μεταξὺ τῶν μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν. Λαοὶ πρωτόγονοι εἰς τοὺς προσανατολισμούς των ἀπέναντι τῶν μυστηριωδῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ποὺ τοὺς κυκλῶνουν, ἀντιδροῦν ἢ προσαρμολογῶνται καὶ ἐκφράζον στοιχειωδῶς τὴν ἀνθρωπίνην των φύσιν. Ποιοτικῶς ὁ πολιτισμὸς τῶν λαῶν τούτων εἶναι εἰς λίαν χαμηλὸν ἐπίπεδον. Εἰς τὴν πρωτόγονον μορφήν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὸν τοτεμισμὸν, ὁ ἄνθρωπος λατρεύει τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς προστάτην τῆς φυλῆς. Τὸ γεωγραφικὸν περιβάλλον τῶν λαῶν, αἱ ἐμπειρίαι των ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς των διαδρομῆς δίδουν μίαν ἰδιόζουσαν σφραγίδα εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ οἱ προσανατολισμοὶ των πρὸς τὰς μυστηριώδεις δυνάμεις τῆς φύσεως τοὺς κρατοῦν ὑπὸ ἓνα φόβον, ἐντεῦθεν δὲ ζητοῦν διὰ μαγείας τὰ ἐξευμενίσουν τὰ πνεύματα μὲ τὰ ὅποια θεωροῦν γεμάτην τὴν φύσιν, ὅταν εἰς τὰς βιαίας ἐκδηλώσεις τῶν φυσικῶν φαινομένων βλέπουν νὰ τίθεται εἰς κίνδυνον ἡ ζωὴ των. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀξία δὲν ὑφίσταται, εἶναι συγκεχυμένος μετὰ τὴν φύσιν, καὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν αἰῶνες, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἀπὸ τὰς περιστοιχοῦσας αὐτὸν μυστηριώδεις δυνάμεις τῆς φύσεως.

II.

Ἐκεῖνος ὁ λαὸς ποὺ ἐσημείωσε μίαν καταπληκτικὴν πνευματικὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἱστορικὴν του σταδιοδρομίαν ὑπῆρξεν ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πνευματικῆς του ἀφυπνίσεως ἀντεμετώπισε τὴν φύσιν ὡς ἀντικείμενον ἐρεῦνης, ἐζήτησε νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω αὐτῆς, νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς δαίμονάς της. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πνευματικὴν του ἀνεξαρτησίαν, νὰ εἶρῃ ἓνα θεμέλιον ζωῆς του ὅχι πλέον εἰς τὸν φυσικὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ' εἰς τὸν ἐσωτερικὸν πνευματικὸν τοιοῦτον. Εἰς τὰς προσπάθειάς του ὅμως πρὸς ἀπολύτρωσιν ἀνευρίσκει

τὴν θείαν δύναμιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἡμιθέου ζῶντος Θεοῦ. Ἄλλ' οἱ Ἡμίθειοι, οἱ Θεοὶ συλλαμβάνονται εἰς τὰς πλαστικὰς των μορφάς, εἰς τὴν ὠραιότητα, εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς σωματικῆς των διαπλάσεως, εἶναι ἐνσαρκωταὶ τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ συγκινοῦν, διότι ἐντὸς τῆς ὠραίας των μορφῆς διαβλέπεται ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ ἀνθρώπινα αἰσθήματα διαζωγραφίζονται οἱ Θεοί, ἀλλ' εἰς τὴν ὠραίαν των ἐκφρασιν ἐμπνέουν τὸν λαόν, τοὺς ἡγέτας του, τοὺς καλλιτέχνας καὶ ποιητάς. Αἱ πνευματικαὶ τῶν τελευταίων δημιουργίαι ἐκφράζουν τὸ κάλλος, τὴν ἁρμονίαν καὶ ἱκανοποιῦν βαθύτατα τὴν αἰσθητικὴν τοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν προσανατολισμὸν πρὸς τοὺς ὠραίους Θεοὺς, πᾶσα ἀνάτασις τοῦ πνεύματος, πᾶσα δημιουργία του ἐξεδηλοῦτο εἰς ἓνα χαροποιὸν ρυθμὸν καὶ οἱ ναοὶ καὶ αἱ τελεταὶ καὶ ἡ γλυπτικὴ καλλιτεχνικὴ ἐπεξεργασία τῶν θεῶν ἀπέπνεον μεγαλεῖον καὶ ἐδημιούργουν βαθύτατας συγκινήσεις. Ἐφ' ἔσον ἐθροίσκουν ὁ λαὸς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κοινωνικῆς του ζωῆς ἦτο δημιουργημὰ τῆς θρησκευτικῆς του πίστεως, ἐξηκολούθει ὁ δημιουργικὸς ρυθμὸς τῆς ζωῆς. Ἐπᾶνσε δὲ πᾶσα πρωτότυπος δημιουργία, ὅταν ἐνεφανίσθησαν αἱ φιλοσοφοῦσαι διάνοιαι, ὅταν ἐκῆρξαν, ὅτι οὐχὶ οἱ θεοί, εἰς τὴν ἀπολλώνειον μορφήν των, εἰς τὴν ἁρμονικὴν διάπλασιν τοῦ σώματός των, εἰς τὴν ἐκφρασιν τοῦ διονυσιασμοῦ των, εἶναι αἱ ἀλήθειαι, ἀλλ' αἱ ἰδέαι, αἱ προβολαὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἐπέκεινα τοῦ ἐνός, ἢ τὸ ἀπόλυτον εἶδος ἄνευ ὕλης, αὐταὶ εἶναι αἱ αἰώνια ἀλήθειαι. Ὁ νοητὸς κόσμος τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ πραγματικότης. Τὰ αἰσθητὰ πράγματα τοῦ κόσμου εἶναι τὰ ἀντίτυπα τῶν ἰδεῶν, εἶναι ἀπλᾶ φαινόμενα ρέοντα καὶ φθαρτά. Ὁ Ἀριστοτέλης δὲν δέχεται τὸν νοητὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ τὰ εἶδη τὰ βλέπει εἰς τὴν ὕλην, τὰ θεωρεῖ ἔνυλα, δὲν νοεῖται ὕλη ἄνευ σχήματος, ἄνευ ὕλης. Εἶδος ἄνευ ὕλης εἶναι ὁ Θεός. Αἱ ἰδέαι αὐταὶ, ὡς αἱ μόναι ἀλήθειαι, ἐκλόνησαν τὴν βασιλείαν τῶν θεῶν, τοὺς ἐξεθρόνισαν ἀπὸ τὴν συνειδήσιν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἡ λαϊκὴ θρησκευτικὴ πίστις, κλονισθεῖσα ἀπὸ τὰς φιλοσοφικὰς δοξασίας, ἔπᾶνσε νὰ δημιουργῇ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ προήγετο εἰς πνευματικὰς δημιουργίας μετὰ χαροποιὸν ρυθμὸν. Ὁ Ἑλληνισμός, ὡς ἀπολλώνειον φῶς, σχηματικοῦ τὸ διονυσιακὸν στοιχεῖον καὶ λάμπων εἰς καλλιτεχνικὰς δημιουργίας, ἔπᾶνσε νὰ δημιουργῇ, διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ ἀλεξανδρισμός, ὁ φορμαλισμός, ἡ ἔλλειψις πρωτοτύπων πνευματικῶν δημιουργιῶν. Ἡ ἐποχὴ αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς κωδικοποίησις τῶν ἀρχαίων πνευματικῶν ἔργων.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἡρενήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ εἰς τὴν Τραγωδίαν, ἢ ὅποια θεωρεῖται μία ἀπὸ τὰς θαυμασιώτερας δημιουργίας τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος. Εἰς αὐτὴν ἓνα αἶσθημα δικαιοσύνης ἀποκαλύπτεται, δικαιοσύνης ἢ ὁποία ὑπόκειται εἰς τὴν τραγικότητα τῆς ζωῆς. Ὁ ἥρωας ἐπὶ τῆς σκηνῆς πληρῶνει τὰ ἁμαρτήματά του ἢ τὰ ἁμαρτήματα τῶν προγόνων του. Εἰς τὴν πτώσιν τοῦ ἥρωος ὑπάρχει ἓνας καθαρισμός, μία ἐξαγορὰ, ἓνα εἶδος λυτρώσεως. Ἄλλ' ὁ ἥρωας, αἰχμάλωτος τῆς Μοίρας, τῆς ἀναγκαιότητος τῶν νόμων, τοῦ νόμου τοῦ θανάτου, πίπτει καὶ ἐξαφανίζεται ἄνευ

* Κατὰ τὸ ἀπὸ 13-16 π.μ. Μαῖου συγκληθὲν ἐν Ἀθήναις «Συνέδριον Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ» μεταξὺ ἄλλων ὁμιλητῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος, παρισταμένον καὶ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦτο, ὅπερ καὶ δημοσιεύομεν.

ἐλπίδος ἀναστάσεως, καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία φαίνεται θριαμβεύουσα εἰς τὸ τέλος τῆς λύσεως τῆς Τραγωδίας, δὲν ἐκφράζει τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἀληθῆ του ἐννοίαν, δὲν ἐμφανίζει τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀπολύτου ἀξίας, ἀλλ' ἡ ἐπανόρθωσις τοῦ ἀδικήματος φέρει ἕνα χαρακτῆρα ἐκδικήσεως. Ὁ Ὁρέστης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του Ἡλέκτραν, φονεύει τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν, διότι αὐτὴ μετὰ τοῦ Αἰγίσθου ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν σύζυγον καὶ πατέρα τῶν παιδιῶν της, προτρέπεται ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του νὰ καταφέρει διπλὴν τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στήθος της, διὰ νὰ ἀποτελειωθῆ ἡ ἀμαρτωλὸς μητέρα ἀσφαλέστερον. Ἡ ἀρχαία Τραγωδία ἔθεσε τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔλυσε. Ἀργότερον ὁ Χριστιανισμὸς ἐβεβαίωσε τὸν ἀνθρώπου ὡς αἰωνίαν ἀξίαν. Ὁ ἥρωας χριστιανός, ὁ πιστὸς μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ νικητῆς τοῦ κόσμου. Βαδίζει ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν Ἀνάστασιν, μὲ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι εἶναι αἰωνία ἀξία.

III.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπᾶσε μὲν νὰ δημιουργῆ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἡ λάμψις τῶν δημιουργημάτων του συνεκίει καὶ συγκινεῖ ἀκόμη ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι κατακίηται ἐδρέθησαν ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασίν του. Τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, δὲν ἀπεκάλυψε καὶ ἐκεῖνο τὸν ἀνθρώπου, δὲν τὸν ἐπεξεργάσθη εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, δὲν τὸν ἐβεβαίωσε ὡς ὑπεράτην ἀξίαν. Τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον διακρίνεται διὰ τὴν τραχύτητά του, ἐρρόθμιζε τὰς σχέσεις τῶν ἐπὶ μέρος πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐπεζήτει νὰ στερεώσῃ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμούς, τὴν οἰκονομίαν, τὸ Κράτος, τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῶν λαῶν, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου, ὡς εἰκόνας Θεοῦ, οἱ Ῥωμαῖοι ἐδείχθησαν σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι. Οἱ αἰχμάλωτοι ἢ οἱ χριστιανοὶ ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς βορὰ τῶν θηρίων, διὰ νὰ ἀντλοῦν οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ θεάματα αὐτῆς τῆς βαρβαρότητος τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολιτισμοὶ ἀπομεμακρυσμένων ἀνατολικῶν λαῶν, τῆς Κίνας, τῶν Ἰνδιῶν, δὲν κατενόησαν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐλευθέρου προσωπικότητος, ὡς πηγῆς πάσης πνευματικῆς δημιουργίας. Οἱ προσανατολισμοὶ τῶν εἰς τοὺς Θεοὺς τῶν, οἱ βιωθέντες καὶ καθορισθέντες ἀπὸ τὸν βουδδισμόν καὶ τὸν βραχμανισμόν, ἀπέβλεπον εἰς τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τοῦ πόνου μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο συνυφασμένη ἡ ζωὴ. Ἐντὸς τοῦ Νιρβάνα, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει ὁ πιστὸς διὰ τῶν μετενσαρκώσεων, χάνεται ὡς ἄτομον, συγχωνεύεται μὲ τὴν ἄπειρον θεῖαν οὐσίαν καὶ εἰς τὴν ἀπόλειαν αὐτὴν σβῆνει καὶ ὁ πόνος. Ἡ λύτρωσις εἶναι ἀρηνητική. Ὅτι δὲ οὐδεμιᾶς ἔτυχεν ἐπεξεργασίας εἰς τὴν θερησκευτικὴν συνείδησιν ἢ ἀνθρωπίνῃ προσωπικότητι, ἀπόδειξις ἡ πολυγαμία, τὴν ὁποῖαν ματαίως προσπαθεῖ νὰ καταργήσῃ ὁ Νεχρού, ὁ φιλόσοφος Κυβερνήτης τῶν Ἰνδιῶν. Ἀφίνω τὸν Μουσουλμανισμόν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἰουδαισμόν, οἱ ὁποῖοι τὴν ζωὴν τῶν ἀτελεφθῆσαν εἰς τὴν βιολογικὴν της σειρᾶν. Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει

ἰδίαν προσωπικότητα, μόνον ὡς μέσον ἀναπαραγωγῆς ἀντιμετωπίζεται. Μόνον οἱ Προφῆται εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Λαοῦ ἀποκαλύπτουν διὰ τοῦ ἐλέγχου τῶν τὴν ἠθικὴν γραμμὴν καὶ τὴν προσωπικὴν εὐθύνην καὶ φωτισμένοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προκαταγγέλλον τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

IV.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον εἶναι γεγονός κοσμοϊστορικόν, ἔφερε ἐπανάστασιν ὡς πρὸς τὰ κριτήρια τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὡς πολιτισμὸς ὠραιότητος καὶ σοφίας καὶ γνώσεως κατενόησε τὸν Κύριον εἰς ὅλον τὸ νόημα τῆς ζωῆς Του. Ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια ἐκφράζει πραγματικότητος τοῦ Πνεύματος, κινεῖται εἰς τὴν χώραν τοῦ μυστηρίου. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γεννηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Ἐν χρόνῳ δὲ ἐνηθρώπησε, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Εἶναι ἱστορικὸν πρόσωπον καὶ ἐχάραξε μίαν νέαν πορείαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἀνθρώπος, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ ὑπεράτη ἀξία. Ἐντὸς τῆς ἐλευθερίας του κατοπτρίζεται ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Πᾶσα ἄλλη ἀξία τοῦ κόσμου εἶναι προωρισμένη εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ᾧ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ φέρει χαρακτῆρα οἰκουμενικόν καὶ ἀποκαλύπτεται ὡς πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης εἰς πᾶσαν ψυχὴν ζῶσαν, ἐν τούτοις εἰς τὴν συνάντησίν του πρὸς τὸν ἀνθρώπου ὑπέστη θλάσιν καὶ ἔλαβεν ἰδιαίτερα σχήματα ἐντὸς τῆς ἱστορίας καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς ἰδιαζούσης ψυχῆς τῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους ἐπεζήτησε νὰ διαπλάσῃ καὶ καθοδηγήσῃ. Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, τοῦ ὁποῖου ἡ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ ὑπῆρξε χαροποιῶν ρυθμοῦ, ἐπεσήμανε τὰ χαροποιὰ στοιχεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἔθεσε τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου εἰς σχήματα ἑλληνικά, διὰ νὰ δημιουργηθῆ ἡ μορφή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἀγωνιστικὴ, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν νίκην κατὰ τοῦ κακοῦ, εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς ζωῆς, ὡς καινοῦ οὐρανοῦ καὶ καινῆς γῆς. Τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον εἰσήλασεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπέφερε τὴν πτώσιν τῆς ζωῆς ἐκδηλοῦται εἰς τὴν βιολογικὴν σειρᾶν ὡς ἀσθένεια, ὡς φυσικὸς πόνος, ὡς θάνατος, καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν γραμμὴν ὡς ζήλεια, ὡς φθόνος, ὡς φόνος, ὡς πόλεμος. Τόση εἶναι ἡ κυριαρχία του ἐντὸς τῆς ἱστορίας, ὥστε ἡ παρουσία του νὰ θεωρῆται σκάνδαλον διὰ τὸν σκεπτόμενον ἀνθρώπου, μὴ δυνάμενον νὰ ἐννοήσῃ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης ὁ τόσον βαθέως ὑπὸ τοῦ κακοῦ συνταρασσόμενος κόσμος. Μόνος του ὁ ἀνθρώπος ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸ κακόν, νὰ συμβιβασθῆ μὲ τὴν παρουσίαν του εἰς τὸν κόσμον. Τὸ κακόν, ὡς ἀρηνησις τῆς ζωῆς, τὸν συνέτριβε, τὸν ἐξεμῆδένιζε. Μόνον ἡ παρέμβασις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ συγκατάβασις Του καὶ ἡ συμμετοχὴ Του εἰς τὰς οὐδύνας τῆς ζωῆς, ἡ ἐκουσία ὑποταγῆ εἰς τὸν Σταυρόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξεδηλώθη ὡς ἀγάπη σταυρουμένη ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, συνεκίνησε τὸν ἀνθρώπου καὶ χάρις εἰς τὴν θεανδρικὴν Του ὑπόστασιν, διελλθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ θανά-

του, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἔγινε ἡ μεγάλη προσδοκία τῆς λυτρώσεως ὅλης τῆς στεναζούσης Κτίσεως καὶ πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὸ ἀντελήφθησαν καὶ τὸ μετέδωκαν οἱ Ἀπόστολοι, ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ οἱ Ἕλληνες Πατέρες, συνεχίζεται ἐντὸς τῆς Ἱστορίας διὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Πατέρες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν μετάδοσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ Ἔθνη, ἀλλ' ἠγωνίσθησαν κρατερῶς, διὰ τὰ προφυλάξουν τὴν γνησιότητα τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς ἀληθείας. Αἶαν ἐνωρὶς ἀνεφάνησαν αἰρεσιάρχαι παραποιῶντες τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐζητεῖ τὰ πλῆξη τὸ θεῖον ἔργον τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ὁ Ἄρειος. Οὗτος ἠμφεσβήτη τὴν θείαν προέλευσίν Του. Ἐὰν ἐκκριάχει ἡ ἀποψὶς τοῦ Ἄρειου καὶ ἐξελαμβάνετο ὁ Κύριος ὡς ἀπλοῦν κτίσμα εἰς τὴν φυσικὴν ἀνθρωπίνην Του φύσιν ἐκινδύνευε τὰ σβῆσθαι ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Ἡ μάχη, ὁ ἀγὼν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κορυφωθείς ἐντὸς τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπέληξεν εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου. Εἰς τὸ θεῖόν Του κῦρος ὑπετάγη ἡ Ἱστορία καὶ ἐπειθαρχήσαν καὶ πειθαρχοῦν μέχρι σήμερον γενεαὶ γενεῶν εἰς τὸ θεῖόν Του πρόσωπον. Ἐντεῦθεν ἡ παγκόσμιος σημασία τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ὅμως αὐτῆς τῆς Συνόδου, θὰ ἠδύνατο τὰ ἐκληφθῆ ὁ Κύριος ὡς κινούμενος καὶ δρῶν μόνον ὡς Θεὸς πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου, ὁποῦτε ὁ ἄνθρωπος, ἀντιπαρβάλλον ἑαυτὸν πρὸς Ἐκεῖνον, ὡς Υἱὸν Θεοῦ, θὰ ἠδυνάτετο τὰ βιώσῃ τὸ ἀπολυτρωτικὸν Του ἔργον καὶ τὰ ἴδη δικαιοσύνας τὰς ἐλπίδας του ἐντὸς Αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ θριάμβου τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἐξ ἀφορμῆς ἄλλων αἰρεσιάρχων, ἀμφισβητούντων τὴν ἀνθρωπίνην τοῦ Χριστοῦ φύσιν, συγκροτεῖται ἡ τετάρτη ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆ Συνόδου, ὅπου κατοχυροῦται ἡ ἐνθρωπίνη φύσις τοῦ Κυρίου, ὁμοία πρὸς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, χωρὶς ὅμως ἁμαρτίας, καὶ οὕτω κρατεῖται ὁ Κύριος ἐντὸς τῆς Ἱστορίας ὡς θεανδρική προσωπικότης. Καὶ ἤδη ὁ ἄνθρωπος, ἀτενίζων τὸν Χριστὸν πλέον ὡς ὅμοιον πρὸς ἑαυτὸν καὶ βλέπων Αὐτὸν νικῶντα τὸ κακὸν καὶ τὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ θριαμβεύοντα ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, πείθεται, ὅτι μὲ τὸν μυστικὸν του σύνδεσμον πρὸς Ἐκεῖνον δὲν πρόκειται τὰ μείνον ἀδικαίωτοι αἱ ἐλπίδες του, ὅτι θὰ δύναιτο τὰ ἐξέλθῃ καὶ οὗτος νικητῆς κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τὰ συνασπασθῆ, τὰ συνδοξασθῆ μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν αἰωνιότητα. Αἱ δύο αὐταὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι εἶναι ἔργον μᾶλλον τῶν Ἑλλήνων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔσπερέωσαν τὴν θεανδρικήν ὑπόστασιν τοῦ Κυρίου, διὰ τὰ γίνῃ κέντρον τῆς Ἱστορίας, διὰ τὰ ἀντλοῦν ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὴν σημασίαν των ἐκ τοῦ προσώπου Του, διότι ἄλλως τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, μὴ σχετιζόμενα πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, μὴ προάγοντα αὐτὸ ἐντὸς τῆς

ζωῆς, παραμένουν ἀσυνάρτητα, μεμονωμένα καὶ ἀνευ γενικωτέρας σημασίας ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Ἐὰν ἡ ἀποκάλυψις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ἀνελόθη καὶ ἀπεσαφηρίσθη εἰς δόγματα καὶ δογματικούς ὅρους, τὰ δόγματα ταῦτα εἶναι σύμβολα τῶν πραγματικότητων τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανικοῦ Θεοῦ. Τὰ δόγματα προσανατολίζουν τοὺς λαοὺς πρὸς τὴν θεανδρικήν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποκτοῦν τὴν ἀξίαν των, ὅταν βιωθοῦν, ὁποῦτε ἀνθίζουσιν εἰς Πολιτισμὸν.

V.

Ἐὰν ἡ Βυζαντινὴ βασιλεία ἐσημείωσεν ἓνα πολιτισμὸν ὁ ὁποῖος ἐφώτιζεν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ πολιτισμὸς τῆς ἤτο ἀνθήσει τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος. Ἐν ᾧ τὸ σχῆμα τῆς ζωῆς τῆς ἐφαίνεται τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν μορφήν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, χάρις εἰς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα μετεβλήθη ριζικῶς. Ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ παράδοσις ἠνθήσεν εἰς χριστιανικὴν νομοθεσίαν, καθ' ἣν ἡ γυναῖκα ἀπέκτησε τὴν ἀνθρωπίνην τῆς ἀξιοπρέπειαν, ἐλαμψεν ὡς τέχνη, παρήγαγε τὸ ἀρχιτεκτονικὸν ἀριστοεργεῖμα τῶν αἰώνων, τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, πλήρη ἑλληνικοῦ χαρακτοῦ φωτός, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ ἔμπνευσις τοῦ καλλιτέχρου συνήγαγον τὴν ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θόλου εἰκονιζομένην ἐν τῷ οὐρανῷ θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης, τῆς παρισταμένης εἰς πλήθη πιστῶν, εἰς μίαν ἐσπρέπειαν καὶ ἱεραρχικὴν τάξιν ἐντὸς τῶν μεγάλων διαστάσεων τοῦ ναοῦ, καὶ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν πιστὸν, ὅτι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς δόξης θριαμβεύει εἰς τὴν πορείαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ναοὺς τῆς χριστιανικῆς Δύσεως, τοῦ γοθικοῦ ρυθμοῦ, ὅπου ἐκκριάχει μίαν σκοτεινὴν ἀτμόσφαιρα κατοπτρίζουσα τὴν συνείδησιν τῆς ἁμαρτίας, ὅπου ἡ προσεχὴ μεταβιβάζει εἰς τὸν θρόνον τῆς θείας Δικαιοσύνης τὸν πόνον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀναζητούντος ἐξ Αὐτῆς τὴν συγγνώμην, τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, διὰ τὴν λύτρωσιν.

Ἄλλα καὶ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα καὶ ξενῶνες πρὸς περιποίησιν τῶν ἀδυνάτων ἦσαν οἱ καρποὶ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως ἐντὸς τῆς Βυζαντινῆς βασιλείας. Καὶ ἀγιογραφίαι καὶ εἰκόνες Ἁγίων κατ'ὄπριζον τὰς προσωπικότητας ὁσίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, αὐτοπειθαρχημένων καὶ βιούντων τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ὡς ἀγιότητα, ὡς ἀπόκοσμον ζωὴν, εἰς τρόπον ὥστε τὰ οἰκοδομοῦνται αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν διὰ τῆς θεᾶς τῶν εἰκόνων, περισυλλεγόμεναι, κατανυγόμεναι εἰς τὴν καρδίαν των καὶ ὑποτάσσουσαι τὰ σκιρτήματα τῶν ἐσθίτων καὶ τῆς συνήθους ζωῆς εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ τῶν λοιπῶν Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλα καὶ οἱ ὕμνοι καὶ οἱ κανόνες καὶ τὰ κοντάκια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξεδηλοῦτο ἡ πίστις εἰς τὸν Λυτρωτὴν, ἦσαν προϊόντα ἑλληνικῆς ποιήσεως, ποὺ συνεκίνουν διὰ τῆς μελωδίας τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, κατεχομένων ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν ἀπὸ αἰσθήματα νοσταλγίας καὶ δραματισμοῦ λυτρώσεως, διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, τοῦ θριαμβεύοντος ἐντὸς τῆς Ἀνα-

στάσεως. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Βασιλείας ὑπῆρξαν οἱ ἀγῶνες, αἱ μάχαι ποὺ διεξήγον ὅλοι μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς βασιλεῖς καὶ μὲ τὴν Παναγίαν ὡς Ὑπέρομαχον Στρατηγὸν ἐναντίον τῶν βαρβάρων λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐκ Βορρᾶ, Ἀνσμών καὶ Ἀνατολῶν ἐνήργουν βιαιὰς ἐπιδρομὰς πρὸς κατάλυσιν τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ Κράτους. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν, ὅπου ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ὑπερτάτη ὄλων τῶν ἀξιών, προήρχοντο ἤρωες καὶ μάρτυρες, ἔτοιμοι πρὸς θυσίαν πρὸς διάσωσιν τοῦ λάμποντος πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐπὶ χίλια ἔτη ἠγωνίζετο ἡ Βυζαντινὴ βασιλεία. Τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα εἶχε συνυφανθῆ μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἱερὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ, εἰς τρόπον ὥστε μέχρι σήμερον ἡ παρουσία του νὰ προκαλῆ συγκίνησιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεσμοὺς τῆς βασιλικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐδείκνυεν ἐπιφύλαξιν ἀπέναντί των, διεκδικούσα ἡ ἰδία τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν πολιτικῆς ἐξουσίας. Ἐντεῦθεν, δὲν ἐρριζώθη τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα εἰς τὰ ἱερὰ αἰσθήματα τοῦ Λαοῦ· ἐκρατεῖτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πολιτικῆς ζωῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ βία καὶ ἡ ἀπάνθρωπος κατὰ τὰς ἐπαναστάσεις ἀνατροπὴ καὶ ἐκμηδένισις τῶν ἡγεμόνων.

Εἰς τὴν Βυζαντινὴν βασιλείαν ἐκυριάρχει ἡ πορεία τῆς Ἱστορίας ἐντὸς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως. Ὅλαι αἱ πνευματικαὶ δημιουργίαι, ὅλοι οἱ ἀγῶνες πρὸς διάσωσίν της διεξήγοντο μὲ πίστιν καὶ ἡρωϊσμὸν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μέχρι τῶν ἀνθρώπων τοῦ Λαοῦ. Τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τελευταίου βυζαντινοῦ Ἀυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου προσφέρεται ὡς θυσία, ἵνα διὰ τοῦ αἱματός του καθαγιασθῆ ἡ χριστιανικὴ παράδοσις καὶ ὡς μεγάλη Ἰδέα ἐμφυτευθῆ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὑποδοῦλου Γένους. Ἀτῆ ἡ μεγάλη ἐθνικὴ κληρονομία συνεῖχε καὶ ἐνέπνεε τὸ Ἔθνος μέχρι τῆς στιγμῆς ὁπότε, διὰ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἐικοσιένα, Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ καὶ ἄρχοντες καὶ πλῆθη λαοῦ ἔγιναν ὀλοκαυτώματα, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ μεγάλη Ἰδέα τὸ πολιτικὸν της σχῆμα διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης μορφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὡς προεικονίσματος τῆς ἀναστάσεως ὀλοκλήρου τῆς Βυζαντινῆς βασιλείας. Δὲν δύνανται οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς Δύσεως νὰ ἐνοήσουν τὸ νόημα τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀγῶνες μὲ τὴν συμπάρστασιν τῆς Ἐκκλησίας ἀποκτοῦν μίαν ἱερότητα, διεξάγονται ἵνα ἀνακτήσῃ ὅλος ὁ ἀλότρωτος Ἑλληνισμὸς τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ τὴν ζῆσῃ ὄχι μόνον ὡς πολιτικὴν ἐλευθερίαν, ὡς δημοκρατικὸν πολίτευμα, ἀλλ' ὡς δικαιοσύνην, ὡς σεβασμὸν πρὸς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὡς ἀλληλεγγύην καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ὑπὸ τὴν εὐαγγελικὴν ἔννοιαν. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ὁμοῦ καὶ τὴν ἠγεσίαν τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους οἱ πολιτικοὶ ἠγέται τῆς Δύσεως ἐξεγείρονται μὲ ἀγανά-

κτησιν καὶ λαμβάνουν μέτρα ἐναντίον τῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τῶν ἀγωνιζομένων ἕπερ τοῦ θριάμβου τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τὰ μέτρα αὐτὰ τῆς βίας σημειώνουν τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν κρίσιν ποὺ διέρχεται ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς. Ὁ ἀγὼν τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν ἔχει βαθύτερον νόημα, εἶναι ἔκφρασις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἶναι φωνὴ τοῦ βυζαντινοῦ κόσμου καὶ τοῦ νεωτέρου ζῶντος Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἀξίωσις τῆς φωτεινῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Ἱστορίας, εἶναι ἐπιταγὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ αἱματός Του ἐξηγόρασε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τοῦτο ἡ νίκη τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος εἶναι νίκη τῆς Πίστεως, εἶναι δικαίωσις μιᾶς νοσταλγικῆς προσδοκίας ἐθνικοθηρηκευτικῆς ἀναστάσεως.

VI.

Ἡ Δύσις δὲν κατενόησε τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνατολῆς· ἐσχηματοποίησε τὸν Χριστιανισμὸν κατὰ τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὴν διανόησιν, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα ποὺ κατέλειπεν ἡ πτώσις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἀυτοκρατορίας. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας οἱ λόγοι τοὺς ὁποῖους ἐξήγγειλε κάποτε ὁ Πάππας Βονιφάτιος ὁ Βος: «Ego sum Caesar, ego sum Imperator». Δὲν ἐμορφώθη μόνον τὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον ὀλοκληρωτικόν, αὐτοκρατορικόν, ἀλλὰ καὶ ἡ λυτρωτικὴ πορεία τῆς ζωῆς διεξάγεται κατὰ τρόπον δικαστικόν (legaliste). Οἱ μεγάλοι της Διδάσκαλοι καὶ μάλιστα ὁ Θωμᾶς ὁ Ἀκινάτης, ἀριστοτελικὸς εἰς τὴν φιλοσοφικὴν του διαμόρφωσιν, δέχεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καθαρὰ ἐνέργεια (acte pur), Τὸ δυνάμει ἐν τῷ Θεῷ θεωρεῖται ἀτέλεια, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τὸ δυνάμει ἐν τῷ Θεῷ εἶναι τὸ βάθος τῆς ἀγάπης Του, ποὺ ἐκχέεται ἀενάως εἰς τὸν κόσμον ὡς Θεία Πρόνοια, ὡς ἀναδημιουργία, ὡς Θεία Χάρις. Ἐπομένως καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Διδασκάλων της, ὡς θεῖον Ἰδρυμα, εἶναι καὶ ἐκείνη ὅλη ἐνέργεια, εἶναι συντελεσμένη, ὀλοκληρωμένη Βασιλεία, εἶναι ἓνα εἶδος Φρουρίου, εἰς τὸ ὁποῖον προφυλάσσονται οἱ πιστοὶ καὶ ἐπεκτείνεται διὰ νὰ περιλάβῃ ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ λύτρωσις τῶν πιστῶν εἶναι ἡ δικαίωσις των ἐνώπιον τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Ἐὰν προσβάλλεται ἡ Θεία Δικαιοσύνη διὰ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν πιστῶν, πρέπει νὰ διέλθουν οὗτοι διὰ πόνων, διὰ τοῦ καθαρτηρίου πυρός, ἵνα ἀνέλθουν συμπαραστατούμενοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν θεῖαν Δικαιοσύνην καὶ καταθέσων ἐνώπιόν της τοὺς πόνους των, ὅπως δι' αὐτῶν ἡ Θεία Δικαιοσύνη, ἐξιλεομένη, ἐκχέῃ τὸ ἔλεός της καὶ ἐνεργήσῃ τὴν λύτρωσιν των. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν καὶ ὕστερον ἐπροικίσθη ὑπ' Αὐτοῦ διὰ τῶν θεῖων δώρων, διὰ νὰ γίνῃ εἰκὼν Θεοῦ. Μετὰ τὴν πτώσιν αἴρονται τὰ θεῖα χαρίσματα καὶ ὁ ἄνθρωπος παραμένει εἰς τὴν ἀπλήν φυσικὴν του σύστασιν. Ἐντεῦθεν, ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ θεῖον ἔργον τῆς Ἀπολυτρώσεως ἐνεργεῖται διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ προάγεται δι'

αὐτῆς. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀναζητήτησιν τῆς δικαιοσύνης ἔχει δευτερεύουσαν θέσιν, εἶναι μειωμένη.

Εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν θρησκευτικὸν του προσανατολισμὸν εἶναι τελείως ἐκμηδενισμένος. Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα ἐξηφάνισε τὴν ἐλευθερίαν του. Εἰς τὴν δικαιοσύνην του ἐνεργεῖ μόνον ἡ Θεία Χάρις. Τὰ ἔργα του δὲν ὑπολογίζονται. Ἐπειδὴ ἀνέτρεψε τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θεῖον θεσμόν, στερεῖται πάσης αὐθεντίας, διὰ τὰ ἔχη ἔξωθεν τὴν βεβαίωσιν τῆς προαγωγῆς τῆς χριστιανικῆς του συνειδήσεως. Ὁ θρυμματισμὸς του εἰς ποικίλας αἰρέσεις εἶναι προῖον τῆς ὑποκειμενικότητος, ἡ ὁποία ἰσχύει εἰς τὴν ἀναφορὰν του πρὸς τὸν Λυτρωτὴν. Ἡ ἀτομικὴ κρίσις τοῦ πιστοῦ, ὁ ὀρθολογισμὸς του, ἔφθασε μέχρις ἀρνήσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ Θεοῦ, ὅπως συμβαίνει τοῦτο μεταξὺ τῶν ἀντιπαραδικῶν προτεσταντικῶν, ἀρνούμενων φυσικῶς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ κατ' αὐτοὺς ἡ Ἁγία Τριάς δὲν ὑπάρχει.

Ἄλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ὑπερτάτην ἀξίαν. Πιστεύει, ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἐκλονίσθη μὲν ὑπὸ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλ' οἱ αἰώνιοι παλμοὶ τῆς, ὡς ἀναζητήσεως τῆς πληρότητος τῆς ἀληθείας, αἱ νοσταλγίαι τῆς, πρὸς ὅ,τι ἀπώλεσεν ἐντὸς τῆς σταδιοδρομίας τῆς, παρέμειναν ἔντονοι καὶ αἱ προσπλάθειαι τῆς πρὸς δημιουργίαν πνευματικῶν ἀξιών, ὡς ὑπῆρξεν ἡ περίπτωσις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ἐσημειώθησαν ὡς ἓνα φῶς εἰς τὸν κόσμον. Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, ὅπως λέγει νεώτερος σοφός, δὲν ἐπέτυχεν ὁμως νὰ τὸν εἰσαγάγῃ ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα διέγνωσε τὴν σπουδαιότητα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, τὴν κατενόησεν εἰς τὸ βάθος τῆς, εἰς τὴν θεῖαν ἀποστολήν τῆς εἰς τὸν Κόσμον. Ἡ ἐλευθερία μας μυστικῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου συμπράττει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, χαράσσει πορείαν ἐντὸς τῆς Ἱστορίας, ἀναδημιουργίας καὶ φωτισμοῦ καὶ μεταμορφώσεως καὶ θεώσεως καὶ δοξασιῶν τῆς Κτίσεως καὶ τῆς ζωῆς. Συμπορευόμεθα μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ζωὴν σταυρούμενοι διὰ τῶν μόχθων καὶ τοῦ βάρους τῶν ἐργασιῶν, ἀλλ' ἐξερχόμεθα μετ' αὐτοῦ νικηταὶ τοῦ κόσμου, βαδίζομεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὸ Φῶς, εἰς τὴν δόξαν. Ὅλοι αἱ ἀνθήσεις τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι αἱ δημιουργίας τῆς ἐλευθερίας μας, εἶναι καρποὶ τῆς πίστεώς μας, φωτιζομένης ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν Φῶς. Ὅσῳ ἴσταται ἡ θεανδρική προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ ὡς κέντρον τῆς Ἱστορίας, τόσῳ ὁ ἄνθρωπος παραμένει ὡς αἰωνία ἀξία. Μείωσις τοῦ θεῖου Τον προσώπου, ἐξαφάνισις Τον ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς Ἱστορίας σημαίνει μείωσιν καὶ ἐξαφάνισιν καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐλευθερίας, ὡς προσωπικότητος, ὡς ὑπερτάτης ἀξίας. Δὲν εἶναι μόνον θεῖος καὶ μέγας Διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης ὁ Χριστός· ἐκεῖνο τὸ ὅποσον Τὸν ξεχωρίζει καὶ Τὸν ἀναδεικνύει καὶ Τὸν καθιστᾷ ἀσύγκριτον πρὸς οἰονδήποτε σοφὸν τοῦ Κόσμου εἶναι τὸ γεγονός τοῦτο, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μοναδικὸς Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Η ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΛΑΡΙΣΑΝ, ΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΚΑΙ ΑΛΛΑΣ ΠΟΛΕΙΣ

Τὴν 15ην Μαΐου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος μετέβη εἰς Λάρισαν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ πανήγυριν, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς μνήμης τοῦ πολιούχου καὶ προστάτου τῆς Λαρίσης Ἁγίου Ἀχιλλίου. Τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ἐπεφύλαξεν ἐνθουσιωδεδεσάτην ὑποδοχὴν εἰς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον ὑπῆρξεν ὁ Ποιμενάρχης του.

Ἡ αὐγὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔχαιρετίσθη ἀπὸ χαρμωσύνου κωδωνοκρουσίας καὶ ἀπὸ τὸ ἐθθνόν, τὸ ὁποῖον ἐπαιάνισαν ἡ στρατιωτικὴ Μουσικὴ καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου, περιελθοῦσαι τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Μέχρι τῆς 9ης π. μ. εἶχε περατωθῆ ἡ παράταξις στρατιωτικοῦ τμήματος κατ' ἀντιζυγίαν πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ μέχρι τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Β. Σοφίας καὶ Ἑλ. Βενιζέλου.

Ἀπὸ τῆς 9.20' π. μ. ἤρξεν ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων, ἡ ὁποία ἐπερατώθη τὴν 9.30' π. μ. Οὕτω, προσῆλθεν ὁ Νομάρχης Λαρίσης κ. Γ. Γεωργιάδης, ὁ Δήμαρχος Λαρίσης κ. Δ. Χατζηγιάννης, αἱ δικαστικαί, στρατιωτικαὶ καὶ εκπαιδευτικαὶ ἀρχαὶ τῆς περιφέρειας, οἱ Προϊστάμενοι τῶν Δημ. Ὑπηρεσιῶν, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Τραπεζῶν, οἱ Πρόεδροι τῶν Ὁργανώσεων κ. ἄ.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἔλαβον μέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λαρίσης κ. Δημήτριος, Θεσσαλιώτιδος κ. Κύριλλος, Παραμυθίας κ. Δωρόθεος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Δωρόθεος, Κίτρους κ. Βαρνάβας καὶ Ἐλασσόνος κ. Ἰάκωβος.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Θεῖας Λειτουργίας ὠμίλησεν ἀπὸ μικροφώνου, ἰστάμενος εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλην, ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὴν γενικὴν συγκίνησιν τοῦ ἐκκλησιασματος ἀπεχαρέτισε κατὰ τὸν ἑμπνευσμένον τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Λαρίσης. Ὁ Μακαριώτατος, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἐντεῦθεν ἡ αἰωνία κυριαρχία Του ἐντὸς τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας. Συνενοούμενος μετὰ τοῦ Κυρίου, δρῶν ἐπὶ οἰουδήποτε ἐπιπέδου τῆς ζωῆς, αἰσθανόμενος τὴν ζωὴν ὡς χάριος, ὡς σταυρόν, ἐφ' ὅσον ἀποδέχομαι νὰ θυσιάζωμαι ἐκουσίως χάριν τῶν ἄλλων, γίνομαι πηγὴ δημιουργίας πολιτιστικῶν ἀξιών. Ἀυτὴ ἡ γραμμὴ τῆς δημιουργίας, τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θεώσεως τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ πορεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Ἀυτὴ ἡ γραμμὴ ὀφείλει νὰ συνειδητοποιηθῆ περισσότερον ὑπὸ ἐνός ἐκάστου καὶ ὑπὸ τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν τοῦ Ἔθνους.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

«Ὅπως διὰ τὴν Λάρισαν ὁ Ἅγιος Ἀχιλλίος ὑπῆρξεν εὐεργέτης, οὕτω δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἰκοσι καὶ ἑν συναπτά ἔτη ἐποιήματα τὸ εὐσεβὲς ποιμνιόν του, ὑπῆρξεν εὐεργέτης, ἀφοῦ ἡ θεία χάρις αὐτοῦ με ἠξίωσε νὰ ἀνέλθω εἰς τὸν θεόσωστον θρόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Εὐχαριστῶ ἐν εὐλαβείᾳ τὸν Ἅγιον Ἀχιλλίον, εὐχαριστῶ ὅλους ὑμᾶς καὶ εὐχομαι παρὰ τῷ Θεῷ, ὅπως χαρίζη εἰς ὑμᾶς ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν. Ἀποχωριζόμενος τὴν Λάρισαν καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν της, λυπούμαι ἐκ βάθους καρδίας, διότι ἠγάπησα τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ ὑμᾶς. Ἐὰν δὲ συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ποιμαντορίας μου νὰ ὑπῆρξε πλημμέλεια περὶ αὐτὴν διὰ διαφόρους λόγους, ζητῶ συγχώρησιν ἀπὸ ὅλους ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πρῶτος συγχωρῶ, τυχὸν πρὸς ἐμέ ἀντίθεσιν. Θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν καλὴν πλευρὰν καὶ θὰ εὐχομαι ἐκ βαθέων, ὅπως ἡ Θεία Χάρις ἔσῃται ἐφ' ὑμῶν καὶ ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν σας».

Ἡ ἀπλότης, ἡ βαθεῖα ταπεινοφροσύνη, ἡ εὐγένεια, ἡ ἀνωτερότης καὶ ἡ στοργὴ τῶν λόγων τούτων τοῦ Μακαριωτάτου ἔφερε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀχροατῶν.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς δοξολογίας ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνης καὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου. Ἡ ἐπιβλητικωτάτη πομπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὁ Μακαριώτατος, οἱ ἐν λόγῳ Μητροπολίται, αἱ ἀρχαί, ἡ σπουδάζουσα νεολαία καὶ ὁ λαός, κατηυθύνθη εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, ἔνθα ἀνεπέμφθη δέσις καὶ ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Εἶναι διπλῆ ἡ σημερινὴ χαρὰ τῶν Λαρισαίων. Πρῶτον διότι εορτάζουσι σήμερον τὴν μνήμην τοῦ πολιούχου Ἁγίου Ἀχιλλίου καὶ δεύτερον διότι σήμερον εἶναι ἡ πρώτη ὑποδοχὴ, ποὺ κάνουν εἰς τὸν πρῶτον ποιμενάρχον των καὶ νῦν Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλλάδος Μακαριώτατον Δωρόθεον».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἀπέπτυξε τὴν ζῶν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ τιμωμένου προστάτου τῆς πόλεως, ὅστις ἐνσαρκώνει τὸ ἰδεώδες τοῦ ἀγωνιστοῦ χριστιανοῦ. Περαινοῦν τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους εἶπεν :

«Εὔξασθε, Μακαριώτατε, πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως εὐδοῶσῃ τὸ ἔργον τοῦ λαμπροῦ τούτου ποιμνίου, τὸ ὁποῖον ἐποιήσατε, καὶ μεσιτεύσατε πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀχιλλίον, ἵνα σκέπη καὶ εὐλογίῃ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τῆς Λαρίσης».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δημήτριος εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Ἐπιτραπήτω νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος με στοργὴν καὶ ἀγάπην ἐτίμησε τὴν εορτὴν τοῦ Πολιούχου καὶ τὸν λαόν τῆς Μητροπόλεως, ἡ ὁποία ἐποιήσθη ἐπὶ 20ετίαν καὶ ἐπέκεινα

καὶ ἡ ὁποία τόσῃν εὐλάβειαν καὶ σεβασμὸν δευκνέει. Τὸν χαίρομεν, ποὺ εὐλοκεῖται ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ εἶθε ὁ Κύριος νὰ τὸν διαφυλάτῃ ὑγιᾶ καὶ ὀρθοτομοῦντα. Εἶθε κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος νὰ εὐρεθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πατρίδος ἡ αἱματόβροκτος Κύπρος».

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς λιτανείας αἱ Ὁργανώσεις τῆς πόλεως ἐδεξιώθησαν τοὺς ἐπισήμους εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον «Κύπρος». Τὴν 1.30' μ.μ. ἐδόθη εἰς τὸ Ἐστιατόριον «Ἐρμῆς» ὑπὸ τοῦ Δήμου γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου, τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν προέδρων τῶν ὀργανώσεων. Ἠγέρθησαν θερμαὶ προπώσεις ἐκ μέρους τοῦ Δημάρχου κ. Δημ. Χατζηγιάννη καὶ τοῦ Νομάρχου κ. Γ. Γεωργιάδη καὶ ἀπήντησεν ὁ Μακαριώτατος.

— Τὴν 16ην Μαΐου ὁ Μακαριώτατος, μετὰ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, μετέβη εἰς Κατερίνην, ἔνθα ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἐνθουσιωδестаτὴ ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰς συγκροτηθεῖσαν συγκέντρωσιν χιλιάδων λαοῦ εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς Κατερίνης ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ καὶ ἐτηρήθη ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆ εἰς μνήμην τῶν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἀπαγχονισθέντων πατριωτῶν ἐν Κύπρῳ. Ἐν Κατερίνῃ ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ συνοδεύσαντες αὐτὸν ἐπίσημοι ἐφιλοξενήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα. Τὸ ἀπόγευμα ὁ Μακαριώτατος ἐπέστρεψεν εἰς Λάρισαν καὶ κατέλυσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἔνθα τὸν ἐπεσκέφθησαν ἐκπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, τοῦ Τύπου καὶ τοῦ λαοῦ.

Τὴν 17ην Μαΐου ὁ Μακαριώτατος, μετὰ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Δωροθέου, μετέβη εἰς Τρίκκαλα. Ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε δεξιώσεις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Μακαριώτατος, μετὰ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Κυρίλλου, μετέβη εἰς Καρδίτσαν, ἔνθα ὡσαύτως ἐγένετο ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

Ἐν Καρδίτῃ ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε πρὸς τὸν λαόν καὶ πρὸς τὸν Κλῆρον. Τὴν μεσημβρίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ μεγάρῳ παρετέθη πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν αἱ ἀρχαί τῆς πόλεως. Περὶ ὥραν 1.30' μ.μ. ὁ Μακαριώτατος ἀνεχώρησεν ἐκ Καρδίτσας διὰ τὰς Ἀθήνας.

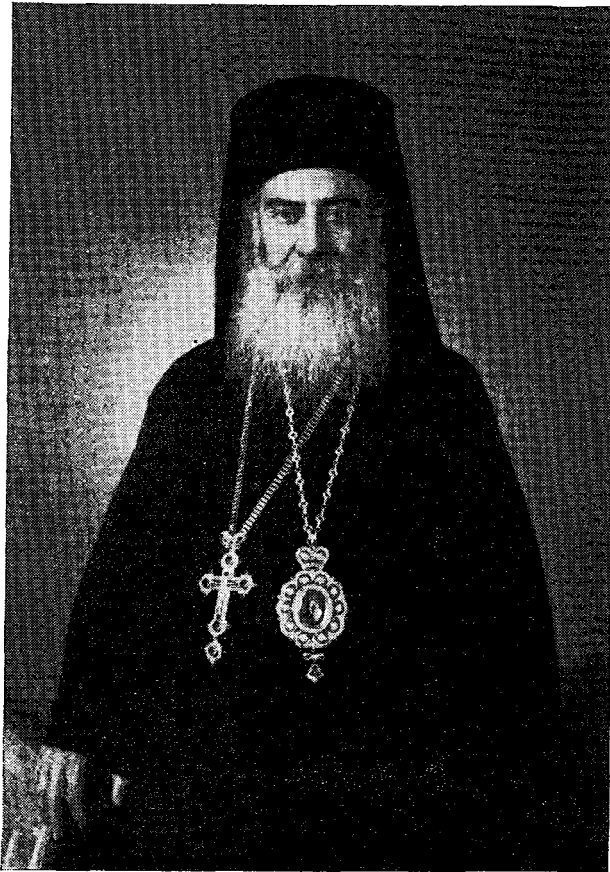
Ἡ παρουσία τοῦ Προκαθήμενου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τόσας ἐπαρχιακὰς πόλεις καὶ Μητροπόλεις ἐσήμανεν ἀληθῆ πνευματικὸν συναγερισμόν. Ὁ λαὸς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ Μακαριωτάτου, καὶ ἠσθάνθη, ὅτι μία ζωογόνος καὶ πρωτοφανὲς διὰ τὰς ἐπαρχίας γεγονός τοῦτο συνετέλεσεν, ὥστε νὰ χαλκευθοῦν νέοι δεσμοὶ ἀγάπης μεταξὺ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαρχίας.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΙΣ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Α'.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ψήφους κανονικαίς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατασταθεῖς Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ὁ ἀπὸ Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Δημήτριος ἐξεφώνησεν ἐξ ὑπογυίου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του, τὸν εἰδισμένον ἐνθρονιστήριον λόγον, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς «ἐξέφρασε τὴν συγκίνησίν του, διότι ἡ θεία χάρις τὸν ἔταξε ποιμενάρχην ἑνὸς εὐσεβεστάτου λαοῦ, ὡς εἶναι ὁ λαὸς τῆς Λαρίσης». Εἶτα δὲ τελεντῶν «ὑπεσχέθη νὰ ἀναλώσῃ πάσας τὰς δυνάμεις του ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ποιμανσίν τοῦ λαοῦ καὶ ἐκάλεσεν εἰς συνεργασίαν τὸ Ἱερατεῖον τῆς Μητροπόλεως, τοὺς ἐκπαιδευτικούς, τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐκπροσώπων τῆς κοινωρίας ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς περιοχῆς».

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Δημήτριος.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του ὁ Σεβ. κ. Δημήτριος ἀπέλυσε καὶ τὸ ἀκόλουθον μῆνυμα πρὸς τὸν ἱ. Κλήρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας του :

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον
καὶ τὸν Χριστεπώνυμον λαὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς καὶ λοιποὶ εὐσεβεστάτοι Χριστιανοί.

Ἀναλαβὼν τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, τῆς Ἱστορικῆς καὶ περικλειοῦς ταύτης Μητροπόλεως, πέμπω θεομῆτι πατρικᾶς εὐλογίας, εὐχόμενος ὑγείαν καὶ εὐημερίαν καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναδειχθῇ πεπολιτισμένος καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς σωτηρίας του.

Ἐχὼν πεποιθήσιν εἰς τὰ εὐγενῆ Θρησκευτικὰ καὶ Ἐθνικὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ τῆς ὅλης περιφερείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μου, ἐλπίζω ἀκλονήτως, ὅτι, ἐν μέσῳ τοιοῦτου λαοῦ εὐρισκόμενος, θὰ αἰσθανθῶ τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων μου μετὰ τῶν προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων.

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, ἐμμένετε σταθεροὶ εἰς τὸ καθήκον Σας.

Εὐλαβέστατοι Χριστιανοί, κρατεῖτε τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικὰς παραδόσεις μας.

Ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἴη μεθ' ὑμῶν.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 30-4-1956.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Δημήτριος ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὸ ἔτος 1892. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἱερατεῖον ἐν ἔτει 1917, ὑπηρέτησας κατ' ἀρχὰς Διάκονος ἐν Ἀθήναις καὶ εἶτα Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἱεροκέρυξ ἐν Ἀχαρνανίᾳ, Καρυστίᾳ, Λευκάδι καὶ Κεφαλληνίᾳ, προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Πατρῶν καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Τὸ ἔτος 1945 ἀνεδείχθη Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ποιμάντας ἐπὶ 11 περίπου ἔτη. Τὴν 18-4-56, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξελέγη Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος.

Β'.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΥΘΕΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙΤΥΛΟΥ ΚΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Ψήφους κανονικαίς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατασταθεῖς Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του, ὁ Σεβ. κ. Φιλήμων εἶπε τὸν ἀκόλουθον λόγον :

«Εὐδοκία καὶ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐπινεύσει δὲ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Δωροθέου καὶ ψήφων τῶν Σεβασμιωτάτων ἀγαπητῶν ἀδελφῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναδεχθεῖς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ὑπόργημα, κατόπιν τῶν νομίμων δια-

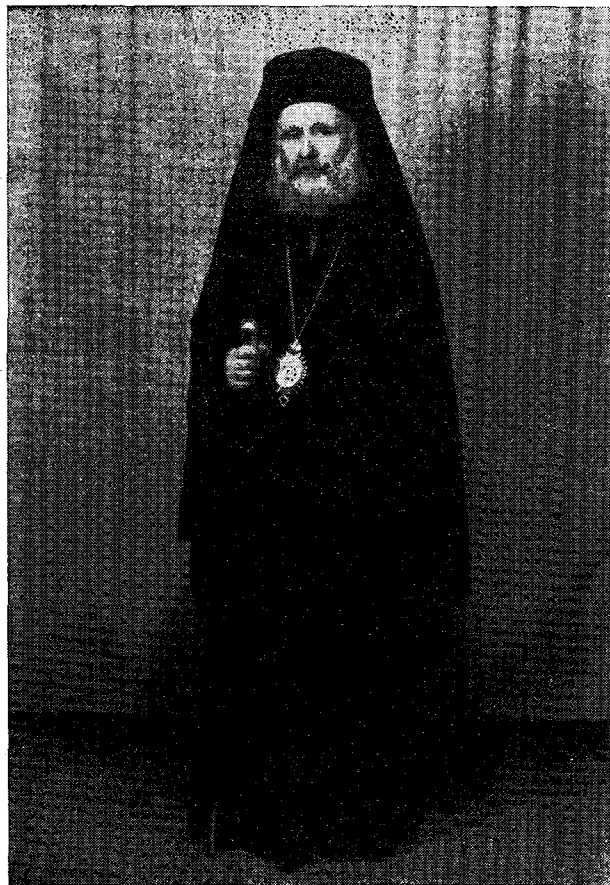
τυπώσεων ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν Βασιλέως Παύλου καὶ τῆς εὐσεβοῦς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπισήμως τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γυθείου-Οἰτύλου, καθιστάμενος κανονικὸς Ποιμενάρχης ὑμῶν τῶν εὐλαβῶν ἱερῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, τῶν ἀποτελούντων τὸ λογικὸν καὶ πνευματικὸν μου ποίμνιον. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν τοῦ ἐνθρονισμοῦ μου, ἱερωτάτην ὑποχρέωσίν μου θεωρῶ, ὅπως ἀναπέμψω, πρῶτον, δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίας εἰς τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, τὸν παντοδύναμον καὶ πανάγαθον Θεόν, ὅστις, ἐν τῇ ἀπειρῶ Αὐτοῦ συγκαταβάσει, ἐκάλεσεν ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου νὰ ἀνέλθω εἰς τὸν ἱερόν καὶ περιφανῆ τοῦτον ἐπισκοπικὸν θρόνον. Νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μακαριότατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Δωρόθεον, διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν ἧς με ἤξιωσε, τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀγίους Συνοδικούς, τοὺς τιμησαντάς με διὰ τῆς εὐμενοῦς ψήφου των, τοὺς λαοφιλήτους Βασιλεῖς καὶ τὴν εὐσεβῆ Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν μετὰ ταῦτα ἐκ τοῦ νόμου ἐνέργειαν αὐτῶν. Ὅμοιος, τὴν στιγμὴν ταύτην στρέφωμεν εὐλαβῶς τὴν διάνοιαν ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀξιόους προκατόχους ἡμῶν, τοὺς ποιμάνοντας τὴν λογικὴν ταύτην ποίμνην, οἵτινες, διὰ τῆς ἐργασίας των καὶ τοῦ παραδείγματός των, ἐκλείσαν τὸν Μητροπολιτικὸν τοῦτον θρόνον. Ἐχων πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν μεγάλων καὶ πολλαπλῶν εὐθυνῶν, ἅς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑποῦργημα ἐπιβάλλει ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναλογιζόμενος τὰ σοβαρὰ καὶ βαρύντατα καθήκοντά μου, ὡς καὶ τὴν φοβερὰν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀποβλέπων δὲ πρὸς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα καὶ ἀσθενεῖαν συνέχομαι φόβῳ πεποιθώς, ὅμως, εἰς τὴν θείαν χάριν τοῦ πανσθενουργοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν», ἔχων δ' ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου θεῖον ρῆμα: «ἢ γὰρ δυνάμεις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορινθ. ιβ', 9) καὶ ἐκ τούτου ἐνθαρρυνόμενος, ἐπικαλοῦμαι τὴν θείαν συναντίληψιν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ βαρυτάτου τῆς ποιμαντορίας ἔργου.

Μὲ τὴν βεβαιότητα δὲ αὐτὴν τῆς ἀνωθεν συναντιλήψεως καὶ βοηθείας ἀναλαμβάνων τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον, διαβεβαιοῦμαι πάντας ὑμᾶς τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπισκοπικῶν μου καθηκόντων. Κατ' ἀκολουθίαν θέλω τηρῆ ἀσθηρῶς πάντα τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν νόμων διακελευόμενα καὶ ὑπὸ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας διαγεγραμμένα καὶ καθιερωμένα.

Ἐχων δὲ ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ παράγγελμα τοῦ θεῖου Παύλου πρὸς τοὺς ἐπίσκοπους τῆς Ἐκκλησίας Ἐφέσου, «Προσέχετε... ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπίσκοπος, ποιμαίνει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ', 28-29), θὰ ἔχω διαρκῆ φροντίδα τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀγαπητοῦ μου ποιμνίου,

ὑμῶν τῶν ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, οὓς ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία μοι ἐνεπιστεύθησαν.

Θὰ ἐργασθῶ πάσῃ δυνάμει, ἵνα ἡμεῖς ἐν τῷ προσώπῳ μου εὕρητε τὸν πνευματικὸν ὁδηγὸν καὶ ἀντιλήπτορα ἐν ταῖς ἀνάγκαις καὶ καθ' ὄλον μου τὸν βίον θὰ ἐπιδιώξω τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῶν πνευματικῶν μου τέκνων, ἵνα οἱ πάντες εὕρωσι τὸν κατάλληλον πνευματικὸν ὁδηγόν, οἱ ἠθικῶς ἀσθενεῖς τὸν κατάλληλον ἱατρόν, οἱ πεπλανημένοι τὸν βίον τὸν ἀριστον ὁδηγόν, ἢ νεότης φρόνιμον ποδηγέτην, τὸ γῆρας στερεὰν βακτηρίαν καὶ πάντες τὸν τοῖς πᾶσι πρόθυμον καὶ χρήσιμον σύμβουλον. Διὰ τοῦτο, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὅτῳ λαμπράτω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», θὰ καταβάλω πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν ὑπὲρ τοῦ ἀνατεθέντος μοι ποιμνίου, τύπος γενόμενος αὐτοῦ ἐν πᾶσι ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Ἰδιαιτέρως θὰ μεριμνήσω διὰ τὴν ἀπό πάσης ἀπόψεως βελτίωσιν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μου, ἵνα δόναται νὰ ἐκπληροῖ ἀκριβῶς καὶ ἀξίως τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα,

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Φιλῆμων.

ἐφαρμόζων ὅσα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐντέλλεται εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατασταθέντα ἐπίσκοπον Ἐφέσου Τιμόθεον: «Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ».

Τοὺς ἀξίους δὲ καὶ καλοὺς κληρικοὺς θέλω ἔχει πάντοτε παρ' ἐμοὶ ὡς ἀδελφούς, ἐγὼ δὲ κατ' ἀξίωμα μεγαλείτερος αὐτῶν ἀδελφός κατὰ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Πέτρον: «Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, πάντοτε ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τύποι γενόμενοι τοῦ ποιμνίου καὶ φανερωθέντος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ κομμεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' Πέτρ. ε', 1-4). Ἀξίω ὅμως παρ' αὐτῶν πλήρη καὶ ἀκριβῆ τῶν καθηκόντων των ἐκπλήρωσιν. Τὸν δὲ εὐσεβῆ καὶ ἐν ἐπιγνώσει θρησκευτικῶν λαῶν τῆς ἡρωϊκῆς καὶ ἐνδόξου Μάνης παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον μου διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰς παραδόσεις αὐτῆς καὶ τὴν ἐδλαβῆ πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον διάθεσιν καὶ συμπεριφορὰν αὐτοῦ.

Τὰυτα ἐθεώρησα καθήκον ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον νὰ διακηρύξω πρὸς πάντας ὑμᾶς, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν, πρὸς εὐδόξωσιν τοῦ ἔργου ἡμῶν, οὗ ὁ Θεὸς εἴη βοηθός.

Κύριε Παντοκράτορ, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν Σου καὶ ἐνίσχυσίν Σου εἰς τὸ ἔργον, εἰς ὃ με ἐκάλεσας. Κραταίωσον τὸ ποιμνίόν μου καὶ ἐλόγησον τὸν περισσῶτα λαόν, ὅστις εὐλογημένος εἶ καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΦΙΛΗΜΩΝ

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισεῶς του ὁ Σεβ. κ. Φιλήμων ἀπέλυσε πρὸς τὸν ἱ. Κλήρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας του τὸ ἀκόλουθον μήνυμα:

Πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

Ἀναλαβὼν τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου, πατρικῶς ἐλόγῳ Κλήρον καὶ λαόν. Εὐχομαι, Κύριος ὁ Θεὸς χαρίζοι ὑμῖν υἰεῖαν καὶ πᾶν ἀγαθόν. Εἶμαι ὑπερήφανος, διότι ἐτέθην Ποιμενάρχης εὐσεβοῦς λαοῦ, ἀγαπώντος τὴν Θρησκείαν του καὶ τὴν Πατρίδα του. Ἡ ἐνδοξὸς καὶ ἱστορικὴ Μάνη πολλὰ προσέφερε διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος.

Ἐδλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐκτελεῖτε μὲ ἀκριβείαν τὸ καθήκον σας.

Ἐδλαβέστατοι χριστιανοὶ κρατεῖτε τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις.

Ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἴη μεθ' ὑμῶν.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 2α Μαΐου 1956.

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἐγενήθη ἐν Πειραιεὶ τῷ 1899. Ἐχειροτονήθη διάκονος τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1924, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Παντελεήμονος (νῦν Χίου).

Ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ εἶτα προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) τῇ 21-1-1933. Ὑπηρετήσεν ὡς ἱεροκέρυξ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, εἶτα διωρίσθη ὡς Ἱερ. Προϊστάμενος ἐν τῷ Ἱερῷ Προσκυνηματι Ἀγ. Βαρβάρας (Δαφνίου). Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὑπηρετήσεν ὡς ἀπεστασμένος ἱεροκέρυξ ἐν τῇ Μητροπόλει Ἐλευθερουπόλεως καὶ Κασσανδρείας. Τῇ 21-4-1956 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

Γ'.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατασταθεὶς Μητροπολίτης Μηθύμνης ὁ Σεβ. κ. Κωνσταντῖνος ἐξεφώνησε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισεῶς του, λόγον, καθ' ὃν «ἀνερέθη εἰς τὰς δυσχερεῖας τοῦ ἔργου του καὶ ἐξήτησε τὴν συνδρομὴν ἄλλων». Εἶτα δέ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Κλήρον, εἶπεν ὅτι «θὰ καταβάλλω κάθε προσπάθειαν διὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως προαγωγὴν τούτου, ἀλλὰ ταυτοχρόνως θὰ ἀπαιτήσῃ καὶ αὐστηρὰν προσήλωσιν εἰς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα».

Ἐγενήθη ἐν Ἀρβανιτοχωρίοις Κωνσταντινουπόλεως τῇ 2α Φεβρουαρίου 1910. Μετὰ τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν, εἰσῆλθη τὸ 1925 εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐξ ἧς ἀριστεύσας ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1932. Τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 1931 ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Πριγκηπωνήσων (νῦν Χαλκηδόνος) κ. Θεωμᾶ, παρ' ᾧ καὶ ὑπηρετήσεν ὡς Ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκέρυξ μέχρι τῆς 4-10-1933, ὅτε καὶ προσελήθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδιότητα εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπόλιν Χαλκηδόνος ὑπὸ τὸν τότε Μητροπολίτην Χαλκηδόνος, νῦν Παναγιώτατον πρῶτον ΚΠόλεως κ. κ. Μάξιμον. Τῇ 5-11-1934 προσελήθη Ἱεροκέρυξ ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντίνου, παρ' ᾧ ὑπηρετήσεν μέχρι τῆς εἰς Ἀρχιερέα προαγωγῆς αὐτοῦ, ἧτοι ἐπὶ 22 συναπτὰ ἔτη.

Διετέλεσε Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, ἐκπροσωπήσας τὸν Σεβ. Γέροντα αὐτοῦ. Ὑπηρετήσεν κατὰ τὸ 1940-41 καὶ 1948-50 ὡς στρατιωτικὸς Ἱερεὺς εἰς μαχίμους μονάδας, δις τιμηθεὶς δι' εὐφώνων μνησίων, δις διὰ μεταλλίου ἐξαιρέτων πράξεων καὶ δι' εὐαρεσκείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παραλλήλως πρὸς τὸ ἱερὸν Κήρυγμα, τὴν κατηχητικὴν διδασκαλίαν, καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν δράσιν του, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατοχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὑπηρετήσεν καὶ ὡς καθηγητὴς τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἐκπαίδευσιν Σερρών.

ΕΓΚΥΡΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Πληροφοροῦμεθα ἐγκύρως, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναρρῆσεως του εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἐπελήθη τοῦ ζητήματος τῆς ἀρεῶς τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, διὰ τοῦ ὁποῦ αἱ Μασσονικαὶ Στοαὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα. Ἐκ τῶν συντόνων δὲ ἐνεργειῶν εἰς τὰς ὁποίας προέβη καὶ ἐκ τῆς κατανοήσεως τὴν ὁποῖαν συνήντησεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ταχέως θὰ διευθετηθῇ, κατὰ τὸ προσήκον, τὸ τόσον οκανδαλίσαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ζήτημα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Ανωτερότης τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Αἰθορμήτως θερμῆ καὶ ἐγκάρδιος ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχῆ, τῆς ὁποίας ἔτυχον παντοῦ οἱ ἀφιχθέντες προσφάτως ἐνταῦθα ἐπίσημοι Γερμανοί, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Προέδρου τῆς Ὁμοσπόνδου Δημοκρατίας τῆς Δυτικῆς Γερμανίας δόκτορος Χόυς.

Καὶ τοῦτο φανερώνει, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὴν ἐγγένειαν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα τοῦ λαοῦ μας. Διότι δέκα μόλις ἔτη ἔχον παρέλθει ἀπὸ τὴν τραγωδίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μας ἡ χώρα των. Καὶ ὄχι μόνον κατώρθωσεν ἀπλῶς νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἐδλόγου πικρίας του ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν φρικτῶν παθημάτων του. Ἄλλὰ καὶ ἐξεδήλωσεν ἐντελῶς ἀσκίαστον καὶ εἰλικρινῆ χαρὰν, ἐπὶ τῇ ἀφίξει των.

'Απετέλεσεν ὁμως τοῦτο καὶ ἀνταπόδοσιν αἰσθημάτων ἐγγνωμοσύνης πρὸς τὴν σημερινὴν Γερμανίαν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον βοηθεῖ εἰς τὸν οικονομικὸν τομέα ἀποδοτικώτατα τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ εἶναι, πάντοτε καὶ ἐν παντί, παρὰ τὸ πλευρόν μας. Σύσσωμος δὲ ὁ Τύπος τῆς καὶ ὁ Λαὸς τῆς ἐτάχθησαν αὐτομάτως καὶ μὲ θέρημν μαζύ μας εἰς τὸ Κυπριακὸν ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖον ποτιζόμεθα καθημερινῶς ὄξος καὶ χολήν, ἀπὸ τοὺς ἕως χθὲς συναγωνιστάς μας καὶ συμμάχους μας.

'Επὶ πᾶσι δέ, ἡ πηγαία αὐτὴ ἐγκαρδιότης τῆς ὑποδοχῆς ὑπῆρξεν ἐκδήλωσις τοῦ βαθέως σεβασμοῦ καὶ τῆς μεγάλης ἐκτιμῆσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν μέγαν ἀνθρωπιστὴν καὶ ἀκαταμάχητον ἀγωνιστὴν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Δικαίου Προέδρου κ. Χόυς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκτινοβολία καὶ ἡ φήμη ἐκτείνεται πολὺ πέραν τῆς χώρας του. Καὶ ἀσφαλῶς, ἡ σύγχρονός μας πολιτικὴ ζωὴ ὀλίγους ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, παρομοίας ἐπιστημονικῆς περιοπῆς καὶ ἐξαιρέτου ἤθους Ἡγέτας, οἱ ὁποῖοι ὡς μόνην τους ἀποστολὴν ἔχον τάξει, ν' ἀναλίσκωνται, χωρὶς καμμίαν ἰδιοτέλειαν, διὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν Κοινωνίαν. Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀπεκάλουν τὸν Ἀριστείδην «δικαῖον», τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ Γερμανοί, ἀνεξαρτήτως κομμάτων, ἀποκαλοῦν τὸν δόκτορα κ. Χόυς «καλὸν πατέρα». Διότι κάθε του ἐνέργεια καὶ κάθε του πράξις ἀποτνέει ἠθικότητα καὶ «εὐωδίαν Χριστοῦ». Βαθύτατος δὲ εἶναι ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον πιστεύει ὡς εἰκόνα Θεοῦ, καὶ ὄχι ὡς μονάδα καὶ ὡς ὄργανον ἀπλῶς οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς λειτουργίας. Τὴν δὲ ἐργασίαν, ὡς ἔχουσιν ἱερὸν χαρακτήρα. Εὐτυχεῖς ἀληθῶς εἶναι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀναδεικνύουν τοιοῦτους λαμπροὺς Ἡγέτας.

Ἄχι χριστιανικὴ πράξις.

Ἄχι ἀπλῶς ἐντυπωσιακά, ἀλλὰ ἀποκαρδιωτικά καὶ θλιβερά ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ὑπῆρξαν αἱ σημεῖα τῆς Ἀνθουπόλεως, καθ' ἃς μαινόμενον τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν ἀπεφάσισε νὰ αὐτοδικήσῃ. Καὶ παρέδωκεν εἰς τὰς φλόγας καὶ εἰς τὸ παμφάγον πῦρ τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἐταιρίας, ἡ ὁποία ἐξεμεταλλεύετο τὰ

ἐκεῖ λιγνιτωρυχεῖα. Εὐτόχημα δὲ εἶναι, ὅτι δὲν ἐθρηνησάμεν καὶ θύματα. Καὶ ὅτι δὲν ἐβράχη καὶ πάλιν μὲ ἀθῶον αἷμα τὸ ἑλληνικὸν χῶμα. Διότι, εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς, ἡ λογικὴ δὲν ἰσχύει. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἐδριπίδης καλὸς εἶναι «ὁ μὴ τι δρῶν κακόν».

Μὲ τὴν ἐδκαιρίαν αὐτὴν ἐγράφησαν εἰς τὸν καθημερινὸν Τύπον ἀναθέματα καὶ αἰτιάσεις ἐναντίον τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται ἐξοργιστικῶς ἄστοργον. Καὶ ἐναντίον ἐπίσης τῶν ἀσυνειδήτων καὶ ἐκμεταλλευτῶν ἐπιχειρηματιῶν.

Καὶ βεβαίως δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι δυνατόν νὰ ἔχον σημειωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους παραλείψεις καὶ ἀδικαιολόγητοι ἴσως καθυστερήσεις. Καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπεν ἴσως νὰ ἐνεργήσουν δραστηριώτερον καὶ δραστικώτερον. Διότι ὁ νοῦς σαλεύει, ὅταν ἡ στέγη ὑπὸ τὴν ὁποίαν στεγάζεται μία οἰκογένεια κινδυνεύῃ νὰ μεταβληθῇ εἰς δαμόκλειον σπάθην, ἡ ὁποία αἰωρεῖται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς.

Ἄλλὰ, ὅπωςδήποτε, οὐδαμῶς εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογηθοῦν ἐπαναστατικά καὶ ἀναρχικά ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς μορφῆς, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζον τὴν ἑλληνικὴν Κοινωνίαν νὰ κωριαρχῆται ἀπὸ τὰ ἐνστικτικὰ ζούγκλας. Οὔτε καὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀναθεματίζεται τόσον ἐκόλως τὸ Κράτος, καὶ νὰ καταγγέλλεται ἡ ἀρχουσα τάξις μας ὡς ἀναίσθητος. Καὶ ὡς καταφρονοῦσα τὰ στοιχειωδέστερα δικαιώματα τῶν πολιτῶν. Ἄς προσέξωμεν ὅλοι μας. Ἡ κατάσταση τῆς Κοινωνίας μας εἶναι κρίσιμος. Καὶ πολλὰ πικρία ἔχον συσσωρευτικῶς συγκεντρωθῆ εἰς τὰ βῆθη τῶν καρδιῶν!

Διὰ τοῦτο, ἂν πραγματικῶς ὑπάρχουν παραλείψεις ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ἃς ἀνευρεθοῦν. Καὶ ἃς τιμωρηθοῦν οἱ πταίσαντες ἀστυρεῶς. Ἄλλὰ καὶ ἃς διδαχθοῦν ὅλοι, ὅτι ὑπάρχουν Νόμοι καὶ Κράτος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σέβονται. Καὶ ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι ἱερὸν δικαίωμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐλευθερὰ ἀσκήσις στηρίζει τὰς Κοινωνίας. Καὶ ὅτι μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐπιτρέπεται ἡ αὐτοδικία. Οὔτε χριστιανικὸν εἶναι τοῦτο. Οὔτε καὶ εἶναι δυνατόν νὰ θεωρῆται ἕνα Κράτος πολιτισμένον, ὅταν δὲν ὑπάρχει τάξις καὶ ἠθικὴ καὶ εὐπρέπεια...

Συνέδριον Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

Μὲ τὴν ὥραϊαν πρωτοβουλίαν θρησκευομένων Ἐπιστημόνων, συνεκλήθη πρὸ ἡμερῶν Συνέδριον Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου διάφοροι ἐγκριτοὶ ὀμιληταὶ ἀπέπτυξαν θέματα, σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν αἰεζων Ἑλληνοχριστιανικὴν ἰδέαν.

Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς καὶ ἐντυπωσιακῆ. Ἡ δὲ πρώτη του Συνεδρία διεξήχθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, παρουσίᾳ τοῦ ἀνθους τοῦ Πολιτικοῦ καὶ Ἐπιστημονικοῦ μας κόσμου. Κατ' αὐτὴν παρέστη, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Παῦλον, καὶ ὁ Μέγας Ἀδλάρχης κ. Λεβίδης. Τὴν ἑναρξιν τοῦ Συνεδρίου ἐκήρυξε δι' ὥραϊας προσλαλιᾶς ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Λεβαντῆς, ὠμίλησαν δὲ ἐν συνεχείᾳ καὶ οἱ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος, συνεδριάζουσα κατά τὰς τακτὰς ἡμέρας Συνεδριῶν αὐτῆς, ἀσχολεῖται μὲ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Αἱ Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαὶ συνεδριάζουσαι ἐτοιμάζουσι τὰ πορίσματα αὐτῶν, ἅτινα θὰ ὑποβάλλωσι τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ. Ὡσαύτως συνεδριάζει τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον κατὰ τὰς τακτὰς ἡμέρας τῶν Συνεδριῶν αὐτοῦ.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 862/26·5·56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἡ Ἱ. Σύνοδος ὑπομιμνήσκει τὰ «περὶ τοῦ διακριτικοῦ σημείου τῶν Ἀρχιερέων» καὶ ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν Δικεφάλου Ἀετοῦ, ἀντὶ τοῦ Ἑγκολπίου.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 863/26·5·56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τῶν Νέων Χωρῶν, ἡ Ἱ. Σύνοδος ὑπομιμνήσκει αὐτοῖς, ὅτι συναφδὰ τῇ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ Πράξει τῇ 4-9-1928, δέον ὄπως οὗτοι ἀλληλογραφῶσι μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 864/28·5·56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, ἡ Ἱ. Σύνοδος πληροφορεῖ αὐτούς, ὅτι ὁ Εὐστράτιος Βαγιούκας ἀπεκλείσθη τῆς Ἱερωσύνης καὶ δέον ὄπως ἀπομακρύνῃται ὁστος τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τῇ 15ῃ π. μ. Μαΐου, μετέβη εἰς Λάρισα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κατερίνην, Τρίκαλα καὶ Καρδίτσαν ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας τῇ 17ῃ ἑσπέρας. Τὰ τῆς ἐπι-

σκέψεως αὐτῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος.

— Τῇ 21ῃ π. μ. ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἑορτάζοντα ναὸν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, συλλειτουργησάντων μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θήρας κ. Γεωργίου καὶ Παραμυθίας κ. Δωροθέου.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον συγχαρητηρίων.

— Ἐπίσης, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ἐπεσκέφθη τὸν ἑορτάζοντα Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς ἑορτάζοντας Ὑπουργούς.

— Τῇ 23ῃ π. μ. Μαΐου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐπαναληφθεισῶν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα.

— Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἑλληνικὴ Δόξα», τῇ 24ῃ π. μ.

— Αὐθημερόν δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 29ῃ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πάφου κ. Φωτίου, τοῦ κ. Στεφανοπούλου πρ. Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ κ. Ρακίτζη, τοῦ καθηγητοῦ κ. Λούβαρι, τοῦ κ. Κατσαφάδου, τῶν Διευθυντῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Περιοδικῶν, τοῦ κ. Φ. Μακρῆ, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., τοῦ ναυάρχου κ. Ἰωαννίδου, προέδρου τοῦ Ἐράνου τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, καὶ τῶν τελειοφοίτων φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κοσμήτορα τῆς Σχολῆς κ. Β. Ἐξάρχον καὶ τοὺς Καθηγητὰς τῆς ἰδίας Σχολῆς κ. κ. Σιώτην, Καλογήρου καὶ Χρήστου.

Ὑπουργοὶ Προεδρείας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κων. Τσάτσος καὶ Οἰκονομικῶν κ. Θηβαῖος. Τὸ Συνέδριον εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν Ἐπίτιμον Προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ὁ ὁποῖος καὶ παρέστη, καὶ ὑπεγράμμισε δι' ὀλίγων καὶ μεστῶν ἐννοίας λόγων τὴν σημασίαν του.

Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας αἱ συνεδριάσεις συνεχίσθησαν ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου τοῦ Πανεπιστημίου. Τὰ δὲ ἀπογεύματα ἐπηκολούθουν συζητήσεις μεταξὺ τῶν Συνέδρων, ἐπὶ τῶν ἀνακινουμένων θεμάτων. Μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπῆρξε καὶ ὁ Συνοδικός, Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος, τοῦ ὁποίου τὴν βαθυστόχαστον καὶ μεστήν ὀρθοδόξον βιώματος ὁμιλίαν δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ διατυπώσωμεν ἐν καιρῷ τὰ συμπεράσματα ἡμῶν περὶ τοῦ Συνεδρίου, ἐπιπροσέχοντες ἀπὸ τοῦδε πᾶσαν προσπάθειαν ἐμπνεομένην ἀπὸ εὐγενικὰ ἰδεώδη καὶ προερχομένην ἀπὸ πιστοῦς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐνθουσιώδεις λάτρεις τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς ιδέας. Διότι οἱ Ἕλληνες σοφοὶ ὑπῆρξαν οἱ ὑποφῆται καὶ οἱ χρησιμοφοδοὶ καὶ οἱ προσοδοποιοὶ τῆς ἀποκαλυφθείσης χριστιανικῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία μετεμόρφωσε τὸν κόσμον καὶ ἐδημιούργησε τὸν νέον ἱστο-

ρικὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι μέγα. Καὶ χρῆζει ἰδιαιτέρας μελέτης καὶ προσοχῆς.

Ἐλπιδοφόρα μηνύματα.

Αἱ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τελεταὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολειῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπετέλεσαν ἐλπιδοφόρα ὄντως μηνύματα διὰ τὸ Ἔθνος ἡμῶν. Διότι, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν κατεδείχθη, ὅτι ἀποτελοῦν θαλερὰ φντώρια τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ. Ἡ εἰς αὐτὰ συντελουμένη ἐργασία ὄχι μόνον ἀπεργάζεται τὸν ὄρθον καὶ ὑγιᾶ θεωρητικὸν προσανατολισμὸν τῆς νεολαίας μας, ἡ ὁποία εἰς τοὺς καιροὺς μας αὐτοὺς περιβάλλεται ἀπὸ τόσοις κινδύνους. Ἀλλὰ καὶ τῆς παρέχει πλείστας καὶ πολυτιμοτάτας εὐκαιρίας πρὸς δημιουργίαν γνησίων χριστιανικῶν βιωμάτων. Ἐπὶ πλέον, ὁμως, τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς τελετὰς αὐτὰς παρενβρέθησαν καὶ πλείστοι γονεῖς, ὡς καὶ εκπαιδευτικοί, ἀποδεικνύει πασιφανῶς, ὅτι εἰς πλείστας περιπτώσεις τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα γίνονται τὸ πεδίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται ἡ ἁρμονικὴ καὶ τόσο γόνιμος εἰς ἀποτελέσματα συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Οἰκογενείας. Εἴθε δὲ ἡ ἐργασία αὐτῇ νὰ συνεχισθῇ ἐντατικώτερα καὶ συστηματικώτερα, ἵνα ἀποδώσῃ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνους καρπὸν ἑκατονταπλασίον.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Λαρίσης, ὅτι τῇ 29ῃ Ἀπριλίου τὸ χριστεπωνύμου πλήρωμα τῆς πόλεως ἐπεφύλαξε μεγαλειώδη ὑποδοχὴν εἰς τὸν νέον Μητροπολίτην Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Δημήτριον. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἀνεμένον τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Δημήτριον, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ρόδου κ. Σπυρίδων καὶ Ἐλασσῶνος κ. Ἰάκωβος καὶ πᾶσαι αἱ πολιτικά, στρατιωτικά, δικαστικά, δημαρχιακὰ καὶ εκπαιδευτικά ἀρχὰ τῆς πόλεως. Συνοδεῖα τῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους λαοῦ ὁ Σεβασμιώτατος κατηνύθη εἰς τὸν Μητροπολίτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, ὅπου μετὰ τὰς προσφωνήσεις τῶν ἐπισήμων ὁ Σεβασμιώτατος ἐξεφώνησεν ἠθρονοιστήριον λόγον, περὶ οὗ γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος.

Ἱερά Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

Καθ' ἃ ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Γυθείου, τῇ 2α π. μ. Μαΐου ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου, Σεβασμιωτάτου κ. Φιλήμονος. Ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου ὁ Σεβ. κ. Φιλήμων, μετὰ τὰς προσφωνήσεις τῶν ἐπισήμων, ἐξεφώνησε τὸν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος δημοσιευόμενον ἠθρονοιστήριον λόγον του.

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης.

Μετὰ πολλῆς συγκινήσεως τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ ἐν μέσῳ πασῶν τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν καὶ πλήθους λαοῦ ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Κωνσταντίνου, καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλλονῆς τῆς Λέσβου. Συνοδευόμενος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κωνσταντίνος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου κ. Ἀμβροσίου καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων καὶ ἠθρονοιστῶν λαοῦ ἐνθρονοίσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ, ὅπου ὁ Σεβ. κ. Κωνσταντίνος ἐξεφώνησε τὸν ἠθρονοιστήριον αὐτοῦ λόγον, περὶ οὗ γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος.

ΛΟΙΠΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον «Σπάνιον Ἰωβηλαῖον», τὸ μνησιαὸν περιόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας (Φεβρουάριος 1956) δημοσιεῖται σημεῖωμα τοῦ Π. Χαρλάωφ, περὶ τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ετηριδὸς τῆς πατριαρχείας τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἀλεξάνδρου Γ', ὁ ὁποῖος ἑορτασμός ἐγένετο τὴν 29ῃν Ἰανουαρίου ἐ.ε. εἰς τὸν ἐν Μόσχᾳ ναὸν τοῦ πατριαρχείου Ἀντιοχείας. Εἰς τὴν πανηγυρικὴν δοξολογίαν ἐχοροστάτησε ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Ἀλέξιος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Κρουτιτσκίου καὶ Κολομενίου κ. Νικολάου καὶ τοῦ ἐπίσκοπου Σεργιουπόλεως κ. Βασιλείου. Πρὸ τῆς δοξολογίας ὁ ἐπίσκοπος Βασίλειος ἠυχάρισθη τὸν πατριάρχην Ἀλέξιον διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πανηγυριν τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς. Ἀκολουθῶς ἐξῆρε τὴν δρᾶσιν τοῦ πατριάρχου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐνδιεφέρετο καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ πνεύματος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁποῖοι πιστεύει ἀκαράδαντος εἰς τὴν ἐνότητά ὁλοκλήρου τοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου. Ἀπαντῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Βασίλειον ὁ πατριάρχης Ἀλέξιος ἀνεφέρθη εἰς τὰς ἱστορικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπογραμμίσας ἰδιαιτέρως τὰς παρούσας σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἀντιοχείας. «Αἱ σχέσεις αὗται—εἶπεν ὁ Ἀλέξιος—εἶναι σχέσεις ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας ἀγαθῆς διαθέσεως». Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δρᾶσιν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου, ὁ Ἀλέξιος ἐτόνισε, ὅτι οὗτος κατέβαλε καὶ καταβάλλει πολλοὺς κόπους διὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὅλης τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ ἐφημερίς τοῦ Βελιγραδίου «Μπόρμπα», ἡμερήσιον ὄργανον τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἐνώσεως ἐργαζομένου λαοῦ Γιουγκοσλαβίας, δημοσιεῖ (26 Ἀπριλίου 1956) τὰς δηλώσεις εἰς ἃς προέβησαν πρὸς τὸ πρακτορεῖον Εἰδήσεων Γιούγκοπρες, κατὰ τὴν εἰς Βελιγράδιον παραμονὴν των, ὁ William Loos, διευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐνώσεως Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν εἰρήνην, ὁ Jean Nussbaum, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκείας καὶ ὁ John Charles Thompson, μέλος τῆς ἐν Οὐάσιγκτων Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἰδίας Ὄργανώσεως. Κατὰ τὴν παραμονὴν των εἰς Βελιγράδιον οὗτοι εἶχον συνομιλίαν μετὰ πολλὰς ἐξεχούσας ἐκκλησιαστικὰς καὶ κρατικὰς προσωπικότητας. Ὁ William Loos, ἐδήλωσεν, ὅτι «ἡ θέσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴν θέσιν των εἰς τὰς ἄλλας χώρας». «Εἶναι ἀλήθεια, προσέθεσεν οὗτος, ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ ἡγῆται παραπονοῦνται ὅτι ἀρκετὸς κόσμος δὲν ἐκκλησιάζεται, ἀλλὰ σήμερον τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατηρεῖται εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ δὴ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὴν Σκωτίαν, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη προσφάτως». Ὁ Jean Nussbaum ἐδήλωσε μεταξὺ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν ἀφήνει ἀρίστην ἐντύπωσιν, ὅπως καὶ τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκδηλούμενον πνεῦμα ἀνοχῆς τόσο εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεώς των». Ὁ Nussbaum προσέθεσε τὰ ἑξῆς: «Αἱ σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ προσελκύουν ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον, διότι τὸ Σύνταγμα τῆς Γιουγκοσλαβίας διακηρύσσει πρὸ παντὸς τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Πολιτείαν. Αὐτὸ κατὰ τὴν γνώμην μου ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα εἰρήνης εἰς τὴν χώραν». Ὁ J. Ch. Thompson φέρεται δηλώσας τὰ ἑξῆς: «Καὶ ἐγὼ ἐκτιμῶ πάρα πολὺ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξίθρησκείας καὶ τῆς καλῆς προαιρέσεως, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ εἰς τὴν χώραν σας. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἀφήνει ἡ ἐλευθερία τοῦ θρησκευέσθαι εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Ὁ ἄνθρωπος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀποφασίσῃ ἂν θὰ μεταβῇ ἢ ἂν δὲν θὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς Η.Π.Α.»

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐκ μέρους τῶν Προέδρων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεστάλη μῆνυμα πρὸς τὰς 162 Ἐκκλησίας—Μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς ταύτης Ὄργανώσεως, προοριζόμενον νὰ ἀναγνωσθῇ εἰς τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον ἐκκλησίας τῆς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς. Αἱ Ἀνατολικαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἑορτάζουν ἐφέτος τὴν χριστιανικὴν ταύτην ἑορτὴν εἰς τὰς 24 Ἰουνίου. Ἡ Πεντηκοστὴ ἐξελέγη ὑπὸ πολλῶν Χριστιανῶν, Ὀρθοδόξων, Προτεσταντῶν καὶ Ἀγγλικανῶν, ὡς ἡμέρα εἰδικῆς προσευχῆς διὰ τὴν χριστιανικὴν ἑνωσιν. Τὴν ἡμέραν ταύτην, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πεντηκοστὴ μετὰ τὸ Πάσχα, ἑορτάζεται ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς πρώτους μαθητὰς τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Οἱ Πρόεδροι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς, ἀντιπροσωπεύουν διαφόρους τύπους τῆς χριστιανικῆς Παραδόσεως ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Τὸ μῆνυμα τῆς Πεντηκοστῆς διὰ τὸ 1956 λέγει: «Μὲ τὸν αὐξανόμενον τρόπον τῶν πυρηνικῶν ὄπλων, ἡ παραφροσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἔχει φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ φαίνεται, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς αὐτοκτονίας τῆς ἀνθρωπότητος». Ἐπίσης τὸ μῆνυμα λέγει: «Ἐφθασε ἡ κατ' ἐξοχὴν στιγμή καθ' ἣν αἱ Ἐκκλησίαι, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρέπει νὰ ὁμιλήσουν εἰς τὰ ἔθνη. Ζητοῦμεν ἀπὸ Σας, ἀδελφοί μας ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν, νὰ προσεῦθε διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ χρησιμοποιήτε πᾶσαν εὐκαιρίαν, τὴν ὁποίαν σὰς παρουσιάζει ὁ Θεὸς διὰ τὴν παροχὴν συμβουλῶν καὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐπιρροῆς σας εἰς τὰς χώρας σας».

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θ. Κ. Σπεράντζα, *Μετὰ τὰς δύο ἀγρόνας. — Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Ἐιρηναίου, Τὸ νόημα τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως. — Τῆς Συντάξεως, Ἡ μετὰβασις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς Λάρισα, Κατερίνη καὶ ἄλλας πόλεις. — Ἐνθρονίσσεις νέων Μητροπολιτῶν. — Ἐγκυρὸς πληροφορία. — Παρατηρήσεων στήλη. — Ἐκκλησιαστικά χρονικά.*

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200]40 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς οργανικὰς θέσεις τακτικοῦ ἔφημερίου τῶν ἐνοριῶν: 1) Κοιμ. Θεοτόκου Λιβαδίου, 2) Ἁγίων Ἀναργύρων Λιβαδίου, 3) Ἁγ. Νικολάου Μεγ. Ἐλευθεροχωρίου, 4) Ἁγ. Γεωργίου Μαγούλας, 5) Ἁγ. Νικολάου Κάτω Φιλιππῶν, 6) Ἁγ. Δημητρίου Κρουβρύσης, 7) Ἁγ. Γεωργίου Ὀλυμπιάδος, 8) Ἁγ. Ἀθανασίου Βούρμπας καὶ 9) Κοιμ. Θεοτόκου Κλεισοῦρας, ἵνα υποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ νόμιμα καὶ κανονικά πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῆ 15ῃ Μαΐου 1956

† Ὁ Ἐλασσῶνος Ἰάκωβος.

Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 καὶ 540/1945 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Σπάθαρ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 25ῃ Μαΐου 1956

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος.

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Ἁγίου Χαράλαμπος Δάφνης τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Αἴγιον τῆ 20ῃ Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος.

Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 710 προκηρύξεως αὐτῆς, συνωδᾷ τῷ ἀρθρῷ 26, τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200]1940, «περὶ ἱε-

ρῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» υποβάλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Βλαχιώτη Ἐλους.

Ἐν Σπάρτῃ τῆ 23ῃ Μαΐου 1956

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος.

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν δευτέρου τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Λαμῖα ἱεροῦ ἐντριακοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου-Γεωργίου καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200]40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποιοιῆθῃ διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 807]1945, ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200]40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμῖα τῆ 7ῃ Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΜΑΤΑ

Πρὸς τὸν διάκονον Γεώργιον Τσιμόπουλον (ἀγνώστου διαμονῆς)

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ Νόμου 5383, «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», διὰ τοῦ παρόντος καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τὴν 8ην προσεχοῦς Ἰουνίου ἐ.ε. καὶ ὦραν 9ην π.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ δι' ἡν διεξήχθη ἐνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορίας.

Προσπετιδουμέν σοι ὅτι, ἐὰν δὲν ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ὀριζομένη ἡμέρᾳ καὶ ὡρᾷ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15ῃ Μαΐου 1956

Ὁ Προεδρεῦον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Εὐρίπου Ἀλέξιος.

Πρὸς τὸν ἱερομόναχον Θεόκριτον Γλάρον (ἀγνώστου διαμονῆς)

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 55 τοῦ Νόμου 5383, «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», καλοῦμεν, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, τὴν 28ην Ἰουνίου ἐ.ε. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὦραν 9 π.μ., ἵνα δικασθῆς δι' ἡν κατηγορίαν ἀπελογηθῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. Προσπετιδουταί σοι ὅτι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισέως σου, κατὰ τὴν ὡς ἄνω δίκην, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην, συνωδᾷ τῷ ἀρθρῷ 125 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆ 28ῃ Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεῆμων.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
*Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαίου 1.